

DIN CUPRINS

<i>Literatură</i>	2
<i>Arheologie</i>	4
<i>Matematică</i>	5
<i>Pedagogie</i>	8
<i>Labirintul imaginației</i>	9
<i>Poezie</i>	
<i>Proză</i>	
<i>Simboluri și semne</i>	18
<i>Adolescența</i>	26
<i>Noi ... și Europa</i>	27
<i>Reflecții</i>	30
<i>Performanțe</i>	37
<i>Știați că</i>	39
<i>Să și zâmbim</i>	42

OMUL ȘI UNIVERSUL

Într-un univers în care fizicul și metafizicul reprezintă două aspecte ale aceleiași realități, în care hazardul e providența, în care viața e cârmuită de legi, fiecare ființă vie este în mod necesar întruparea arhetipurilor ce stau la baza manifestării.

Orice viață e arhetipală, începând cu omul. Microcosmos, uneori macrocosmos, unind cerul și pământul, el rezumă întreaga creație pe care e menit să o numească; el conține în sine cele trei regnuri și a fost "creat după chipul și asemănarea lui Dumnezeu".

Astfel e descris omul, de mii de ani, în cărțile sfinte taoiste, în Vede, în Biblie, în Evangheliile, în Coran.

Miracol al naturii ca și omul, cuvântul poartă în sine încă de la zămislire taina tainelor ce învăluie procesul creației.

Unitatea dintre macrocosmos și microcosmos se reface după ruptura pe care a creat-o dezlănțuire a forțelor stihia le ale naturii - în fața cărora omul preistoric era dezarmat - prin cuvânt, prin logos ca întrupare a armoniei universale. Astfel este făurită de către om, creator de simboluri și de semne, o nouă lume, lumea ideală a mitologiei, a magiei și tradițiilor din care s-a născut Arta.

Arta, ca iluzie și expresie a lumii visate de om în toate timpurile, păstrează în ființa ei nu numai mesajul transparent sau ascuns al creatorului, ci și straturi nebănuite ale procesului originar de cristalizare a ei în ritmurile și ceremoniile magice.

"Cabala este păstrătoarea misterelor ținute secrete încă de la începutul timpurilor. Diversitatea reprezintă expresia infinitei bogății a adevărului și nu afectează în nici un fel armonia lui transcendentală și imuabilă".

Cabala evreiască sau simbolică este una dintre științele și doctrinele ezoterice occidentale alături de alchimie, gnosticism, tradițiile vrăjitorești, rune, tarotul și alte practici oculte, spre deosebire de acelea provenind din Est, cum ar fi yoga sau tantra.

Șaman al spiritului român, poetul Ion Barbu stră-

punge barierele timpului, eliberându-se de cotidian, coborând în Infern pentru ca apoi să se dedea levitației în favoarea unui zbor solar.

Singular în panteonul literaților români, Ion Barbu - Dan Barbilian, poetul - geometrul își înscrie creațiile unui sistem riguros fundamentat cu ajutorul filosofiei platoniciene și a numerologiei pitagoreice.

Poeziile care atestă cel mai bine lucrul acesta sunt cele din volumul "Joc secund". Asemenea practicantilor de ezoterism, poetul sfârșește odată cu peregrinările sale mentale prin a dobândi o "stare secundă", ce declanșează

creația lingvistică și ritmurile poeziei lirice. "Joc secund" fiind un spațiu existențial atemporal și aspațial, al experienței poetice pure, guvernate de structurile poliedrelor regulate.

Aspirând cât mai mult la o evoluție ontologică cathartică, opțiunea sa se îndreaptă spre o poezie văzută drept o cale inițiativă, un fel de cunoaștere prin intermediul căreia se elucidează misterele universului.

Fascinat de aceste fapte, Barbu și-a imaginat Ființa umană ca o entitate care parcurge în existența sa un drum ascendent, asemănător cristalelor perfecte: de la existența cea mai simplă, bine cunoscută a cubului, cu șase fețe pătratice, la forma fixă a dodecaedrului cu douăsprezece fețe pentagonale.

Treptele existențiale nu sunt numite în mod direct, ci deduse pe baza asociațiilor exhaustive dintre idee și cuvânt. Acestea fiind: PIEIREA, INIȚIEREA, SENZORIALUL, INTELECTUALUL, NUNTA COSMICĂ.

Prin urmare starea de pieire revine pământului, inițierea-lunii, o non-planetă (satelit), senzorialul reprezentat de Venus, intelectualul de Mercur, iar Soarele simbolizând, evident, Absolutul.

Dacă în tradiția ebraică Omul ce trece prin "Poarta Zeilor" traversează șapte palate și se înveșmântează în lumina celor nouă ierarhii angelice, o data cu Danie el pătrunde succesiv în cele zece sfere cerești.

În acest ultim context paradisiac, fiecare dintre

sferă este corpul unei planete, iar numerotarea lui Dante amintește de construcția tradițională a sistemului nostru solar, asemănătoare cu Arborele celor zece sephirot-uri.

Din sânul primei sfere, "Malkuth", Pământul, Omul ajunge la a doua, Luna (Yesod) apoi la a treia, Mercur (Hod), la a patra, Venus (Netzach), la a cincea, Soarele (Tiphareth), la a șasea, Marte (Geburah), la a șaptea Jupiter (Chesed), la a opta, Saturn (Binah), în sfârșit la a noua sfera, cea a stelelor. În sânul celei de-a noua sfere, Omul

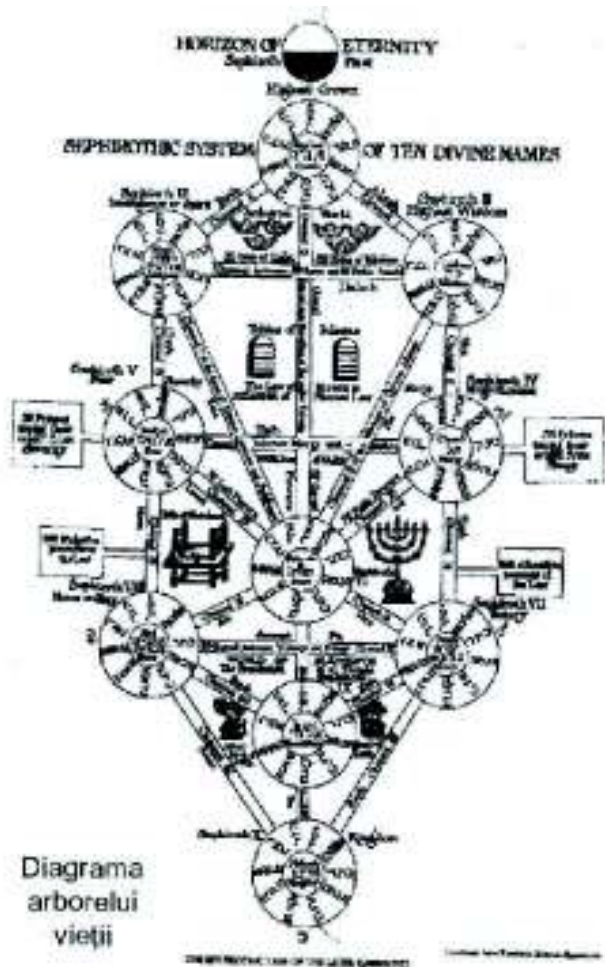

Diagrama
arborelui
vieții

vede Esența Divină manifestată în corurile îngerilor. Pătrunzând în cea de-a zecea sferă, el e introdus în Empireu, identificat aici cu Ain Sof. E ultima naștere a Omului-zeu, deschiderea ultimului Cakra, cel coronal (coroana lui Kether) în ceea ce privește numărul de planete și situarea lor, acesta este zece (cu excepția lui Pluto descoperit în anul 1930, anul apariției volumului "Joc secund"): Pământ, Lună, Soare, Mercur, Venus, Marte, Jupiter, Saturn, Neptun, Uranus, în comparație cu cele unsprezece sephirot-uri din Arborele Vieții dintre care doar zece sunt numerotate. Zece era numărul pe care puneau bază pitagoreicii, întrucât el reprezintă suma numerelor fundamentale ($1 + 2 + 3 + 4 = 10$), așa-numitul tetraktis, de unde vine și sacralitatea lui. Sunt 10 porunci (Decalogul în legislația divină de bază a Biblicii) după cum sunt zece

categorii în sistemul filosofic al lui Aristotel. Neexprimată în corpusul celor zece sephirot-uri, Daath-Cunoaștere e un fel de a unsprezecea sephirah, situată de tradiție pe drumul ce leagă "Poarta Zeilor" de Kether. Ea e sămânța și fructul Pomului Cunoașterii. Cel ce devine acest fruct și îl culege se preschimbă în Cuvânt și deschide drumul spre Pomul Vieții, păzit, după drama căderii de "heruvimii cu sabia învăpăiată".

Realizarea sistemului a fost făcută cu o extraordinară intuiție și ingeniozitate, Ion Barbu propunând la fiecare planetă care desemnează treptele evoluției spirituale și o planetă conexă: un Paznic.

Revenind la diagrama Arborelui Vieții, observăm că alinierea planetelor este aceeași. Soarele, absolutul se află în centru, loc spre care converg toate celelalte planete, conform poziției reale Mercur este planeta cea mai apropiată de Soare, după care Venus, Pământ, Marte, Jupiter, Saturn, Uranus, Neptun și Pluto, planeta cea mai depărtată de Soare.

Acestea sunt legate prin sinapse congruente, ca de exemplu: Venus-Mercur, Marte-Jupiter. Elementul discordant îl creează Daath (Uranus) datorită poziției speciale ocupate în schemă, care ca zeu solar, devine campionul Soarelui.

În "Ritmuri pentru nunțile necesare" Barbu propune o viziune asupra cunoașterii umane, o replică modernă a proiecțiilor renescentiste. "Nunța" reprezintă comuniunea omului cu misterul existenței, iar Barbu o descrie ca pe o călătorie interioară, care are ca punct de plecare starea materială. Trupul e prezentat ca "temniță" sau "închisoare" și ritualul presupune un moment privilegiat, miraculos.

Dincolo de pământ, dincolo de înflăcăările impure ale dragostei și de atmosfera curată a inteligenței, poetul năzuiește spre cufundarea extactică în principiul suprem al lumii. Întreaga poemă descrie astfel o peregrinație spirituală a sufletului, foarte apropiată de căile pe care le indică mistică neo-platoniciană discipolilor ei. Pentru aceasta, creația se dispune în mai multe etape ascendente, pornind de la materie, trecând prin suflet și rațiune, până la principiul suprem și unic al divinității. "Starea de geometrie și extază" se obține prin străbaterea "roatelor interioare", închise în "anul Geei". Ascensiunea spre punctul solar traversează următoarea spirală Pământ-Venus-Mercur-Soare. Deci contopirea cstatică sub "dominația triumfală a Soarelui" cere traversarea prin roata lui Venus și a lui Mercur. Orbita noastră ("anul Geei") ocolește "roatele interioare", întrucât osia Lumii (Monos) trecând prin originea Soarelui, rotește în jurul său, în ordine, următoarele cercuri: Mercur, Venus, Pământ, roata Terrei fiind exterioară celorlalte.

Semnificația astrologică a acestei geometrii siderale conține însăși modalitatea inițierii poetice a lui Ion Barbu.

Profesor, Angela Negreanu

Descoperiri arheologice pe meleagurile Tășnadului

Puțini tășnădeni știu, poate și mai puțini dintre turiștii care frecventează ștrandul termal de la Tășnad, ce se ascunde sub gazonul pe care își întind păturile la soare și se bucură de binefacerile apei termale. Poate este timpul să le spunem despre marile valori pe care le ascunde acest pământ, și nu vorbim aici despre valori materiale, ci despre valori istorice, despre bunuri ale patrimoniului arheologic, care sunt de neprețuit pentru cunoașterea istorică, dar care nu pot fi exprimate în bani.

Cercetările arheologice în aceasta zonă au început în anul 1987 de regretatul Neța Iercoșan, fiind continuate de Janos Nemeti, Ciprian Astalos și Virag Cristian, acestea desfășurându-se și în prezent. A fost descoperită o impresionantă așezare neolitică, de cca. 8000 de ani (6000 a. Chr.), epoca bronzului, vestigii de factură romană, de sec II-III p. Chr., aparținând unei populații de civilizație romană, preluată sub influența comunităților din Dacia Romană. Tot aici a fost descoperit și cel mai vechi mormânt din județ, datat acum cca. 8000 de ani (6000 a. Chr.), aparținând culturii Starcevo-Criș.

În 2008 s-a dorit organizarea unei tabere arheologice în situl arheologic Tășnad-Sere, cu participarea elevilor de la Colegiul Național „Ioan Slavici”, coordonați și conduși de prof. Onac Octavian și Virag Cristian, în calitate de arheolog.

Se avea în vedere efectuarea de săpătură arheologică cu participarea directă a elevilor, pentru ca aceștia să cunoască realitățile meseriei de arheolog, ce implică salvarea patrimoniului arheologic, modul de organizare a unui șantier arheologic, etapele de desfășurare a unei cercetări arheologice.

Totodată, am urmărit aspectul științific, amplasând suprafața de cercetare arheologică într-o zonă sondată artificial de către Neța Iercoșan. Am dorit să vedem dacă se confirmă presupunerile noastre privind extinderea sitului arheologic de la Tășnad pe ambele maluri ale Cehalului.

S-a decopertat pe malul stâng al Cehalului o suprafață de 5 x 5 m, întreaga muncă fiind realizată de către elevii coordonați de prof. Onac Octavian și domnul arheolog Virag Cristian.

Dincolo de fascinația inherentă asupra arheologiei, îndusă de documentarele prezentate de către televiziuni, și care promovează o imagine romantică asupra arheologiei, noi elevii am avut surpriza să cunoaștem și aspectele mai puțin romantice ale acestei meserii, respectiv lopata și hârlețul. După o perioadă de acomodare cu aceste aspecte, pentru unii dintre elevi a fost chiar un proces de învățare această activitate fizică, a venit și bucuria descoperirilor arheologice, a materialelor ceramice și a pieselor litice.

Nu am avut șansa descoperirii unor structuri arhitecturale sau a unor alte aspecte importante, în definitiv arheologia este o loterie, nu știi ce descoperi până nu folosești

hârlețul dar, s-a confirmat ceea ce am dorit să știm, și anume prezența vestigiilor arheologice pe ambele maluri ale Cehalului.

Așezarea neolitică din zona ștrandului termal este cea mai importantă așezare de acest fel din județ, și poate chiar din Nord-Vestul României, oferind un bogat material arheologic – ceramică, piese litice (din piatră), statuete reprezentând figuri umane sau animale. Numărul mare de piese de obsidian (sticlă vulcanică) provenite din Ungaria, din zona Tokay, descoperite în această așezare, ne indică o comunitate puternică, prosperă, cu intense schimburi comerciale cu comunitățile din zonele învecinate. De asemenea, numărul mare de greutăți de plasă de pescuit ne indică o comunitate care practica intens pescuitul care constituia o importantă sursă de hrană.

Referindu-se la ritualurile funerare predomină în această epocă înhumăția, defunctul fiind așezat în poziție chircită, pe un “pat” de fragmente ceramice provenind din vase mari și este “acoperit” tot cu fragmente ceramice. Depunerea sau acoperirea rituală se leagă de ideea genezei cosmice a omului. Ideea este întâlnită în multe mitologii, nașterea omului din pământ și întoarcerea lui tot acolo. În vechea Mesopotamie, în mitologie, Marduk îl face pe om din pământ și din propriul sânge. Tot în acest sens menționăm câteva expresii din mitologia funerară aflate și acum în circulație: “din pământ vii și în pământ te întorci”, “s-a făcut oale și ulcele”, în unele zone se practică și spargerea rituală a vaselor.

Potrivit lui Mircea Eliade, unele morminte pot fi interpretate ca o precauție împotriva eventualei întoarceri a defunctului între cei vii, în aceste cazuri, defunctul era așezat în poziție ghemuită, și poate legat cu sfoară. În alte cazuri această poziție trebuie pusă în legătură cu speranța unei renașteri, aspect simbolizat și de așezarea defunctului în poziție fetală.

Printre piesele mai spectaculoase descoperite aici, trebuie să amintim idolii feminini cu steatopigie, cu alte cuvinte idoli feminini cu partea dorsală reprezentată proeminent, fiind un simbol al fertilității și fecundității. O altă piesă spectaculoasă este o piutanderă, numărul unor astfel de piese descoperite întregi fiind reduse. Aceasta era utilizată, cel mai probabil, la imprimarea unor ornamente pe îmbrăcăminte.

Tabăra arheologică de la Tășnad a fost utilă deoarece ne-am familiarizat cu munca de arheolog cu specificul acestei științe. Interpretarea descoperirilor se va face de către specialiști (arheologi), noi am descoperit farmecul acestei profesii.

Prof. Onac Octavian

Curiozități referitoare la apariția numerelor

- În anul 2700 î. Hr. egiptenii introduc calendarul bazat pe 365 de zile.

- În anul 2400 î. Hr. în Mesopotamia se dezvoltă sistemul de numerație pozițional în baza 60. Numarul 60 este ales, probabil, ca o consecință a listei mari de divizori ai acestui număr (adică 12 divizori).

- Sumerienii utilizează un calendar solar de 360 de zile împărțit în 12 luni.

- În anul 1800 î. Hr. mesopotamienii alcătuiesc primele tabele de înmulțire.

- În anul 585 î. Hr. utilizând proprietățile de divizibilitate a numerelor, Thales din Milet (636 - 546 î. Hr.) prezice o eclipsă de Soare.

- În anul 500 î. Hr. pitagorienii, lucrând cu numere reprezentate prin figuri, atribuie câte un sex fiecărui număr, cele impare sunt de sex masculin, cele pare, de sex feminin. Tot ei introduc noțiunile de număr prim, număr compus, numere relative prime, numere prime perfecte, numere prietene (amiabile).

- Un număr este perfect dacă suma S a divizorilor săi (excepând numărul însuși) este egală cu numărul dat N . Dacă $S > N$, atunci numărul este supraproductiv, iar dacă $S < N$, numărul este imperfect.

- Numerele prietene (amiabile) sunt numerele care au proprietatea că fiecare este egal cu suma divizorilor celuilalt. Lui Pitagora ((570 - 500 î. Hr.) sau (580 - 496 î. Hr.)) i se atribuie găsirea primei perechi de numere prietene: 220 și 284.

- În anul 440 î. Hr. Meton din Atena dezvoltă conceptul de ciclu metonic, o perioadă de aproximativ 19 ani, în care mișcarea Soarelui și a Lunii observate de pe Pământ par a se suprapune. Acest ciclu stă la baza calendarelor grecesc și evreiesc.

- În anul 300 î. Hr. Euclid (330 - 275 î. Hr.) prezintă o formula a numerelor perfecte și anume:

$2^{p-1} \cdot (2^p - 1)$, unde p și $2^p - 1$ sunt numere prime.

- În anul 230 î. Hr. Eratostene din Cyrene (275 - 195 î. Hr.) dezvoltă o metoda de determinare a tuturor numerelor prime mai mici decât un număr dat: Ciurul lui Eratostene.

- În anul 180 î. Hr. într-o lucrare de astronomie Hypsicles introduce uzanța împărțirii cerului în 360 de grade în matematica greacă.

- În anul 46 î. Hr. Iulius Cezar introduce, la sfatul astronomului Sosigenes, calendarul compus din trei ani de 365 de zile și un an de 366 de zile.

- În anul 100 d. Hr. Nichomachus din Gerasa (secolul 1 - 2) strânge laolaltă toate cunoștințele vremii în domeniul teoriei numerelor. Sunt prezentate cele patru numere perfecte cunoscute: 6, 28, 496 și 8128.

- În anul 250 d. Hr. într-un tratat de matematică a chinezului Sun - Tzi (secolul 3) apare problema: "Să se găsească un număr care împărțit prin 3, 5, 7 să dea resturile 2, 3, respectiv 4", problema provenită din necesitatea întocmirii calendarului. În algebra modernă, o astfel de problemă poartă numele de "lema (teorema) chineză a restului".

- În anul 620 d. Hr. indianul Brahmagupta din Ujain (598 - 660) a scris o lucrare care conține remarcabile cercetări asupra ecuațiilor diofantice. Indienii folosesc regula lui 9 (dacă numerele naturale se adună, se scad, se înmulțesc sau se împart fără rest, rezultatul este congruent modulo 9 cu numărul obținut prin adunarea, scăderea, înmulțirea sau împărțirea resturilor împărțirii la 9 a numerelor date) pentru verificarea corectitudinii operațiilor aritmetice.

- În anul 1100 d. Hr. Jia Xien stabilește o metoda de construcție a triunghiului de numere numit mai tarziu triunghiul lui Pascal.

- În anul 1150 d. Hr. Aciarya Bhaskara (1114 - 1185) în lucrarea "Giuvaerul unui sistem astronomic" rezumă cunoștințele indiene ale vremii din domeniul algebrei și aritmeticii, concentrându-se asupra ecuațiilor diofantice.

- În anul 1200 d. Hr. Leonardo Pisano cunoscut sub numele de Fibonacci scrie lucrarea "Liber abaci", considerată timp de două secole cea mai competentă sursă de cunoștințe în teoria numerelor. Sunt prezentate criteriile de divizibilitate cu 2, 3, 5, 9.

- În anul 1491 d. Hr. în lucrările de aritmetică ale lui Filippo Calandri se introduce al-

goritmul de împărțire cu un împărțitor mai mare decât 12. În același timp, Leonardo da Vinci (15.04.1452 - 2.05.1519) anticipează construirea ceasului cu pendul, al cărui mecanism utilizează principii de divizibilitate.

- În anul 1536 d. Hr. într-o lucrare de aritmetică a matematicianului Regius apare al cincilea număr perfect cunoscut: 33 350 336.

- În anul 1575 d. Hr. într-o lucrare de aritmetică este inclus primul rezultat cunoscut obținut prin inducție matematică: suma primelor n numere impare este egală cu n la puterea 2.

- În anul 1603 d. Hr. sunt găsite al șaselea și al șaptelea număr perfect. Acestea sunt numerele miliardelor și, respectiv, a sutelor de miliarde.

- În anul 1621 d. Hr. apariția în ediție bilingvă greacă-latină a „Aritmeticii lui Difante”, reînvie studiul teoriei numerelor.

- În anul 1623 d. Hr. Wilhelm Schickardt construiește prima mașină de calculat capabilă să facă adunări și scăderi, iar ajutată de operator - înmulțiri și împărțiri. Visul matematicienilor de a putea utiliza o mașină pentru efectuarea calculelor se apropie de realitate.

- În anul 1635 d. Hr. Rene Descartes (31.05.1596 - 11.02.1650) descoperă teorema, numită de urmași a lui Euler, conform căreia între numărul vârfurilor, muchiilor și fețelor unui poliedru convex trebuie să existe relația: $V - M + F = 2$, unde V = numărul vârfurilor, M = numărul muchiilor, F = numărul fețelor. Această relație leagă proprietățile unui corp de o relație numerică.

- În anul 1636 d. Hr. Pierre Fermat (17.01.1601 - 12.01.1665) descoperă o a doua pereche de numere prietene după cele cunoscute de lumea antică (220 și 284). Perechea descoperită este (17296 și 18416).

- În anul 1640 d. Hr. Fermat formulează „mica teoremă” a numerelor: "Dacă p este un număr prim, atunci orice număr întreg a , care nu se divide cu p , atunci numărul $a^{p-1} - 1$ se divide cu p ".

- În anul 1642 d. Hr. pe o manșetă a unei lucrări de Diofante (325 - 409), Fermat afirmă că:

"Pentru toți întregii n mai mari decât 2, nu putem găsi trei întregi x, y, z astfel încât $x^n + y^n = z^n$ ". Continuă Fermat: „Am descoperit o demonstrație remarcabilă a acestei propoziții,

dar nu-mi ajunge o singură pagină". Astfel s-a născut conjectura care avea să framante cele mai strălucite minți ale matematicii, timp de mai multe secole.

- În anul 1656 d. Hr. studiile lui Hugens asupra cicloidei duc la crearea unui ceas precis și a unui cronometru.

- În anul 1665 d. Hr. apare lucrarea lui Blaise Pascal (19.06.1623 - 19.08.1662) „Tratat despre triunghiul aritmetic” urmare a căreia triunghiul cu proprietățile cunoscute de mulți înaintași va purta numele lui Pascal; Isaac Newton (25.12.1643 - 31.11.1727) descoperă teorema generală a dezvoltării binomului.

- În anul 1671 d. Hr. Wilhelm Gottfried Leibnitz (1.07.1696 - 14.11.1716) concepe o mașină de calcul care poate efectua operații de înmulțire și împărțire.

- În anul 1676 d. Hr. este dată o soluție la marea teorema al lui Fermat, pentru $n=4$.

- În anul 1760 d. Hr. Leonhard Euler (15.04.1707 - 18.09.1783) utilizează funcția f , introdusă de el pentru a demonstra că dacă două numere sunt prime unul față de celălalt, atunci unul dintre ele, oricare ar fi acesta, divide diferența obținută prin scăderea unuia din celălalt ridicat la funcția f a primului. Recent, aceasta teoremă a devenit fundamentală pentru codurile moderne „open-key”.

- În anul 1766 d. Hr. prin legea lui Johann Bode, „distanțele la care se află planetele față de Soare sunt proporționale cu termenii șirului 3, 6, 12, 24, 48, 96”, se încearcă legarea astronomiei de teoria numerelor. Descoperirea, în anul 1836, a planetei Neptun va dovedi ca legea e greșită.

- În anul 1770 d. Hr. Euler demonstrează ca teorema lui Fermat este adevărată pentru $n = 3$.

- În anul 1772 d. Hr. Christian Goldbach (8.03.1690 - 20.11.1764) emite ipoteza că orice număr par mai mare decât 2 este suma a două numere prime. Ipoteza nu a fost nici confirmată, nici infirmată până în prezent. Adrien Marie Legendre (18.09.1752 - 10.01.1833) afirmă că nu există expresii raționale care să furnizeze numai numere prime.

- În anul 1790 d. Hr. ecuațiile de gradul al doilea cu coeficienți numere întregi și cu soluții în mulțimea numerelor întregi de forma $x^2 - dy^2 = 1$ (ecuații Pell (John Pell (1.03.1610 - 12.12.1685)) capătă o importanță deosebită în

teoria numerelor.

- În anul 1796 d. Hr. după ce studiaza numerele prime, Karl Gauss (30.04.1777 - 23.02.1855) enunța legea reciprocității resturilor patratice. Tot Gauss construiește cu rigla și compasul un poligon regulat cu 17 laturi.

- În anul 1800 d. Hr. Gauss rezolvă problema găsirii poligoanelor regulate construibile cu rigla și compasul, demonstrând că aceste poligoane trebuie să aibă $2p$ laturi sau, când este un număr prim.

- În anul 1801 d. Hr. marele Gauss demonstrează că fiecare număr natural este egal cu suma a cel mult trei numere triunghiulare. Tot Gauss introduce noțiunea de congruență modulo p .

- În anul 1830 d. Hr. într-un tratat de algebră, George Peacock (9.04.1791 - 8.11.1858) face una dintre primele încercări cunoscute de formulare a teoremei fundamentale a aritmeticii.

- În anul 1839 d. Hr. Gabriel Lamé (22.07.1795 - 1.05.1870) dovedește valabilitatea teoremei lui Fermat pentru $n = 7$.

- În anul 1847 d. Hr. Ernest Kummer (29.01.1810 - 14.05.1893) introduce în teoria numerelor noțiunea de ideal, o generalizare a numerelor prime care face posibil ca teorema fundamentală a aritmeticii să fie aplicată și numerelor complexe.

- În anul 1850 d. Hr. matematicianul rus Pafnutie Lvovici Cebășev (26.05.1821 - 12.08.1894) demonstrează afirmația lui Bertrand: „Pentru orice n număr natural, $n > 2$, avem cel puțin un număr prim cuprins între n și $2n - n$.”

- În anul 1860 d. Hr. Nicollo Paganini, elev de 16 ani, uluiește lumea matematică, descoperind perechea (1184; 1210) de numere prietene. În ultimele secole se descoperă multe perechi de numere prietene, toate foarte mari. Sunt folosite cutia de viteză și capul divizor al strungului, invenții bazate pe rezultate al divizibilității numerelor naturale.

- În anul 1909 d. Hr. s-au editat tabele cu numere prime mai mici decât 10000000 și cu cei mai mici divizori ai numerelor compuse mai mici decât 1000000. Începe utilizarea în coduri numerice a proprietăților numerelor prime.

- În anul 1946 d. Hr. se naște calculatorul electronic. Încă de la început, puterea sa de

calcul va fi utilizată în căutarea numerelor prime.

- În anul 1959 d. Hr. W. Sierpinski (1882 - 1970) demonstrează că pentru $n > 5$, între numerele naturale n și $2n$ avem cel puțin două numere prime.

- În anul 1980 d. Hr. L. Adleman și R. Rumelig dezvoltă o metodă nouă și îmbunătățită de testare a numerelor în vederea descoperii numerelor prime. Au descoperit că $2^{2^{1701}} - 1$ este un număr prim, cele 6533 cifre ale sale ar umple 32 de pagini de carte.

- În anul 1985 Hugh C. Williams și Harvey Dumbar ajung la concluzia că numărul format din 1031 de cifre de 1 este prim.

- În anul 1996 d. Hr. cea mai celebră conjectură a istoriei este demonstrată! Andrew Wiles de la Institutul Isaac Newton din Cambridge dă demonstrația completă a mării teoreme a lui Fermat.

- În anul 2000 matematicianul american Nayan Hayratwala a lucrat simultan cu mai mult de 20 de mii de calculatoare de pe întreg globul și a obținut numărul prim $2^{6972593} - 1$ fiind cel mai mare număr prim cunoscut. Pentru scrierea acestui număr sunt necesare două milioane de cifre.

Profesor, Luminița Matyas

"Meseria de educator este o mare și frumoasă profesie, care nu seamănă cu nici o alta, care nu se părăsește seara o dată cu hainele de lucru, o meserie aspră și plăcută, umilă și mândră, exigentă și liberă, o meserie în care mediocritatea nu e permisă, unde pregătirea excepțională este abia satisfăcută, o meserie în care a ști nu înseamnă nimic fără emoție, în care dragostea este o forță spirituală, o meserie când apăsătoare, când implacabilă, ingrată și plină de farmec."

Anne Marie DROUIIU

Pentru ce devii învățător?

Răspunsul la această întrebare a fost diferit de-a lungul timpului, în funcție de exigențele sociale și individuale față de această profesie.

A fi învățător înseamnă în primul rând a fi educator, persoană cu o pregătire specială care se ocupă de instruirea, formarea și dezvoltarea copiilor în instituții școlare.

Educatorului-învățător îi este încredințată de către societate o sarcină de maximă însemnătate, educația și instruirea copiilor fiind prin definiție procese de esență socială și de mare complexitate.

Aceste procese implică, în câmpul lor de acțiune, factori interni și factori externi ființei umane, învățătorul trebuie să dirijeze, să coordoneze și să sistematizeze influențele tuturor factorilor pentru dezvoltarea personalității elevilor săi. Cum și cât se obține de la toți factorii incluși depinde de cel care conduce activitățile instructiv-educative prin „știința” educației și nu în mod empiric.

Activitatea învățătorului trebuie îndeplinită astfel încât să valorifice întreaga energie a copiilor. Energia umană este un imens capital ce nu trebuie risipit, învățătorul nezezitând să dezvolte toate forțele individuale. El este cel care pune bazele valorificării sau risipei ce se vor resimți pe tot parcursul vieții omului.

Ce i se cere, prin urmare, unui învățător pentru a-și îndeplini misiunea? Este cadrul didactic care oferă instruire la diferite obiecte de studiu, este pentru copii persoana care „știe tot”, de aceea e prima coordonată a personalității sale, este un larg orizont cultural cuprinzând cunoștințe din diverse domenii și totodată o viziune de ansamblu asupra lumii și devenirii ei. Aceste cunoștințe trebuie apoi prelucrate și transmise pe baza unor criterii și norme psihopedagogice, ceea ce presupune o temeinică pregătire de specialitate: cunoștințe de pedagogie, psihologie generală, psihologia copilului, metodele predării - învățării obiectelor din învățământul primar.

Pe lângă cultura generală și cultura de specialitate, învățătorul trebuie să dețină deprinderi și priceperi, ca-

pacități și aptitudini generale și speciale - pedagogice.

Aptitudinea care dă valoare funcțională întregii personalități este inteligența. Celelalte componente gravitează în jurul acesteia. Aptitudinile pedagogice măresc valoarea coeficientului inteligenței, iar cele din urmă dobândesc valențe în plus și în aceste acțiuni personalitatea își găsește noi modalități de îmbogățire.

Aptitudinile pedagogice se referă la aptitudini metodice, aptitudini de evaluare, aptitudini în domeniul educației intelectuale, morale, estetice, aptitudini de a cunoaște și înțelege psihicul copilului, aptitudini organizatorice, aptitudini ale gândirii, limbajului, memoriei, spirit de observație și, nu în ultimul rând, aptitudine empatică.

Capacitatea empatică îi permite învățătorului să se identifice cu fiecare școlar în parte și cu grupul pe care îl conduce pentru a le prevedea eventualele dificultăți și rezultatele posibile de atins.

Învățătorul este educatorul care se dăruiește cu generozitate izvorâtă din adâncul personalității sale ca urmare a dragostei față de oameni, de copii și copilărie în special. Dragostea pedagogică presupune respect și încredere în posibilitățile fiecărui copil, dorința sinceră ca acesta să se dezvolte, încrederea în viitorul său obiectivitate, demnitate, fermitate, optimism, stăpânire de sine.

Toate aceste aspecte ale personalității se realizează încă din timpul școlii, se perfecționează și se desăvârșesc pe tot parcursul carierei didactice putând ajunge până la măiestrie pedagogică, ceea ce înseamnă știința și arta de a educa.

Rațiunile alegerii acestei profesii de către elevii din școala noastră sunt multiple și, poate, pentru mulți dintre ei, încă neclare, greu de descifrat. De aceea sperăm ca rândurile de mai sus, scrise cu plăcere, să-i ajute să conștientizeze că a fi învățător este o misiune nobilă, dar nu ușoară, frumoasă, dar și de mare responsabilitate.

Profesor, Angela Negreanu

162

Doar spatele noastre-și mai vorbesc.

La sfârșitul zilei
focul scuiat e încă în aer,
la sfârșitul inimii
avem cenușă.

Și fiecare are colțul său
și n-ar sparge lama propriului cerc
să pătrundă în celălalt.
Își are mai greu decât toate
primul pas
minunea iertării.

Alina Andreica, XII-D

Floarea amară

Înghițind floarea amară

Piper se scruce de sub unghii, sânge
printre firele covorului

De ce-ți împletești în păr crengi uscate,
Vise rupte?

Când viața ți se adună ca mii de munți pe
frunte,

Ochii de dedesupt nu îi văd, ei
Sfredelesc orizontul agitați

În căutarea speranței

Nu-ți mai vezi capul uitându-te

După păsări.

De ce îți scprmonesc urechile

După cântece romantice când întâlnesc

Doar frigul?

Înghite floarea amară, diger-o! Și

Dă afară tot ce-ți face

Covorul roșu

Și mâinile să usture!

Alina Andreica, XII-D

156

Am dat drumul cuvântului;
acum nu-l mai pot prinde.
S-a transformat în abur
sau pe mână a început să se plimbe.
Acum e departe și de-acolo-mi povestește
cum fructul, odată mușcat, putrezește.

Ei bine,
nu-mi pot reculege pierderile,
nu-mi pot readuna vorbele,
pot doar
să-mi regret faptele
și să le schimb culoarea
să nu mai fie nevoie să le diluez
în amintiri triste lichide abandonate
pe coli mâzgălite întoarse pentru eternitate.

Alina Andreica, XII-D

178

Tată,
eram jalnică și n-aveam habar despre
nimic
și nu acceptam amarul din sânge
preferam să mă uit după ce cădea pe
perete
când soarele injecta perdeaua și vântul
legăna dansul umbrelor
eram jalnică și neajutorată și
nu te înțelegeam de ce
injectai mânie sălbatică și scuipai
rânjete printre dinții rămași
pe pielea mea
de fiecare dată când ridicam tonul
ne semănau crizele
și-ți cereai dreptul de autor
eu îți datoram respect
căci eu eram jalnică și mucoasă și
tu erai leul
nu-ți puteam întrece urletul
așa că am abandonat
și mi-am înghițit toate vorbele
și mecanic ți le mai aruncam când
absoluta necesitate le cerea
acum cureaua nu mai lucrează în
două schimburi
iar tu te întrebi de ce ne-am în-
străinat
am admirat mereu umorul tău
oare era o mână disperat întinsă
după companie?
acum ești singur
nu-ți face griji, tată,
îți semăn leit
mă voi încâlci și eu în regrete prea
târziu
ca umorul să mă salveze.

Alina Andreica, XII D

Cealaltă parte - fragmente

[Alina o duse pe Nadine acasă după ce se îmbătase la party-ul de la Twilight și, după o muncă eroică:]

Am ajuns în sfârșit la apartamentul ei. Era mare, nu-l mai văzusem până atunci, dar nici nu mă preocupă contemplarea lui, singurul lux căruia-i râdeau ochii mei era prima canapea ieșită-n cale care a preluat povara greutății stăpânei

sale. În acel moment am simțit cum, din nou, aerul îmi invadează plămânii deprivați de el pentru atâta timp.

- Mi-e foame!
- Și? Tu știi cel mai bine unde ți-e frigiderul.
- Hai, te rog, Adina!

- ALINA! Mă rog... măcar ai fost pe-aproape. Dar să nu crezi că nu mă servesc și eu din ce vreau!

Am mers să deschid prima ușă de care am dat, dar:

- Nu acolo!

Bun sfat! Dar întârziat. Cum am deschis ușa, ceva a decolat și a trecut în viteză la distanță insignifiantă de creștetul meu. Cucuveaua se așezase acum pe spătarul unui scaun și de acolo privea în acea manieră specifică unei cucuvele: nervos!

- Wilson! Aproape i-ai cauzat un infarct bi-etei fete. De când lași lucrurile doar pe jumătate rezolvate?

- Very funny, ha-ha... Ce-i cu Măria-sa aici?
- Wilson a căzut din cuib și a fost crescut în

captivitate pentru că nu s-ar fi descurcat în sălbăticiie, dar e destul de inteligent să poată găsi orice persoană despre care știe cum arată.

- Asta explică câte ceva... (dacă a căzut din cuib precis s-a lovit la cap)

- Wilson îți poate arăta unde-i frigi...

- NU! Mersi, mă descurc.

- Dar care-i problema ta cu el?
- Ghiarele, ciocul, ochii și răul pe care-l pre-

vestește cântecul său. În afară de astea, e de tre-abă.

- Crezi în superstiții?
- Cred în rău.

Pe când mă întorsesem cu mâncarea, Nadine trecuse deja granița stării de veghe, deși se mai ridica din când în când brusc să-l înjure pe Hitler. Dacă n-aș fi fost obosită, nu aș fi rămas să petrec noaptea sub același acoperiș cu dihania înaripată ce se uita la mine în timp ce mâncam, ochii-i parcă-mi strângeau gâtul să nu pot înghiți. Am înghițit totuși:

- Nu-ți dau!

[...]

[Nadine se ceartă cu Taro]

- A trebuit să mint, să trădez, să lingușesc, să renunț la multe și la mulți, chiar și la mine însămi ca să-mi realizez visul, să devin cineva. Încă din generală am văzut că nu voi ajunge nicăieri dacă doar lupt să mă integrez, trebuia să fiu mai bună decât restul pentru a câștiga priviri. Să nu crezi c-a fost ușor! Și în sfârșit am ajuns cineva la care lumea se uită cu dragoste, cu admirație, sau cu invidie, dar nimeni, nimeni! nu se uită în jos la mine. Nu văd care-i răul în asta.

- O, nu, nu spun că nu ți s-a frânt inima când ai lăsat-o baltă pe Carla, care te-a acceptat așa cum erai și ți-a fost prietenă până i-ai dat cu piciorul pentru o plimbare cu mașina cu popularele. Sau când ai făcut ca doi băieți să se bată pentru tine doar să impresionezi pe al treilea. Cu siguranță a fost greu... Da. Dar nici pe departe cât de greu le-a fost părinților tăi să facă rost de bani ca tu să poți primi o educație bună la oraș, iar ție ți-era rușine și când te sunau de pe telefonul public din sat doar ca să-ți audă vocea, vorbeai cu ei în ultimul hal și pretindeai că ești prea ocupată și trebuia să închizi cât mai repede. De-un an nici nu te mai sună, nu? Probabil și-au dat seama ce păpușă seacă au în loc de fiică.

Toate astea mi le povestea Nadine în maniera poetică a navelor și un Taro despăcat după cum îl vizualiza acum Nadine părea să prindă formă pe unghiile pe care mi le făcea, cu alte cuvinte, mai bine îmi băgam mâna într-un tocător de carne. M-a chemat la ea pentru că mă văzuse "cam deprimată", i-am spus că așa se întâmplă în fiecare an când e "the season to be jolly", sărbătorile fiind pentru mine un motiv de depresie, dacă nu chiar teroare. Pe lângă zâmbetele decorative ale orașului ce-ntrebau batjocoritoare "Ei?...Ești fericită?","Ești iubită?", iar

eu încercam din răspuțeri să neg adevărul, iar adevărul era că nu, uneori chiar reușeam să fiu convingătoare, pe lângă asta, cele mai urâte lucruri mi se întâmplau de sărbători încât ajunsesem să cred că umbra unui blestem divin se leagănă deasupra mea de fiecare dată când încercam să mă uit după soare, la un moment dat am crezut că voi inventa un nou soi de fobie. Dar acum e vorba de Nadine. Nadine vorrește de ceva timp singură, dar nu cred că și-a dat seama, sau poate nu-i păsa.

- Ce băiat ciudat e și Taro ăsta! Nu-i așa? am întrerupt-o eu.

- "Ciudat"? Ești politicoasă, dar nu-i cazul. E un prost, și un nesimțit, și...

- Mi se pare interesant că a fost satanist.

- Ce-a fost?!

- Vă cunoașteți din liceu și nu știai asta?

- ...

- A fost satanist, din ăsta, teribilist. Până cam prin a VIII-a chinuia animale, se tăia, petrecea nopți prin cimitire, bătea cunoscuți sau necunoscuți chair și fără motiv, umbla cu capete de țap și cranii de animale pe la el și băga spaima în cei din jur...

- Și...cum de...s-a lăsat?

- A aflat că a fost adoptat.

- Ce?

- Nici pe asta n-o știai? Ce fel de colegă de trupă ești tu?

- Ți se pare că ne înțelegem într-atâta încât să ne spunem astfel de lucruri?

- El pare să știe totul despre tine.

- În fine. Continuă.

- Asta l-a determinat să-și vadă toată viața într-o altă lumină. Și-a dat seama că e norocos și că, dacă cineva a avut grija de el, el e dator să întoarcă favoarea, nu să facă exact opusul. Ai putea spune că a primit iluminarea. Taro-i un tip ciudat, să fim serioși, cine ar ține ca animale de casă tarantule și le-ar numi Johnny, Jimmy și Jessy, sau cine mai e așa înnebunit după brânză? Cu toate astea, n-am mai întâlnit un om mai de treabă și mai matur pentru vârsta lui decât el. Îi cel mai bun prieten-psihiolog "that the doctor could order". Și se mai și stie distra!

- Și atunci... de ce mă urăște într-atâta?

- Dacă tot ce a spus despre tine e adevărat, pe bună dreptate.

Și dacă...

De dimineață, m-am trezit în corpul tău. Sufletul tău s-a ascuns într-un colț din tine: în degetul mic al mâinii drepte, sau în piciorul stâng... poate în firul de păr despicat, de deasupra frunții; și nu știu încă, din ce cauză. S-a speriat, sau este doar prea ospitalier, și nu dorește să-mi îngrădească libertatea?

Azi, m-am spălat pe față în locul tău. Am mâncat în locul tău. M-am enervat în locul tău. Azi, te înlocuiesc.

Sunt tot eu! A trecut o zi, și te înlocuiesc în continuare. Mă spăl pe față în locul tău, mănânc în locul tău, muncesc în locul tău, mă enervez în locul tău. Mi-e teamă în locul tău. Te înlocuiesc.

Unde te-ai ascuns? Mi-e dor de corpul meu! Ți-e bine în colțul tău? De ce nu ieși? De ce nu te lupți cu mine?

...

Sunt bătrân. Mă spăl pe față în locul tău, mănânc în locul tău, muncesc...în locul tău; mă enervez în locul tău, mi-e teama în locul tău. Am obosit în locul tău! Nu te găsesc. Te caut încă.

Mă uit în oglindă, și-mi văd chipul.

Să fi trăit o viață în locul tău? Unde m-am ascuns? De ce nu m-am luptat cu mine? Ai venit tu, să locuiești în mine, în timp ce sufletul meu s-a ascuns?

Și dacă da, înseamnă că eu sunt...tu? Sau tu...ești eu?

Și dacă da, atunci ce?

Oricum, suntem la capăt de drum.

Belbe Mihaela

ina Andreica, XII D

Pentru tine

Întunericul te învăluie,
Lumina te bântuie
Vrând să te scape
De chinuri calde
De focul întunericului
Să te aducă în aripa binelui.

Vrei ca ceața să dispară
Vrei lumina să vină iarăș
Neagra cortină să cadă.
În agonie simți,
Cum Sfinții
Ți se înfațișează
Calea îți luminează
Dar...
Demoni în costum de îngeri
Simți că îți conduc spiritul
Spre pieire...

Dar nu te lăsa învins de rău
Fă bine...
La urmă vei fi surprins de tine
Nu uita că mai presus de demoni
Ești tu...
Tu ești adevăratul adversar
Cu, care trebuie să te lupți
Să nu uiți...
Nu uita că tu trăiești
Ca să îndeplinești
Voia Domnului...
Să nu rămâi doar cu răul din tine
Nu uita de bine
Nu uita că aripi de înger
Se sacrifică zi de zi,
Pentru tine...

Paula Vezentan, XI F

Suflet blestemat

Lacrimile care sunt cioburile inimii
Le culeg de jos încercând în disperare
Înapoi să le fixezez...
Dar lovitura a fost așa tare,
Încât înapoi nu se mai potrivesc...
Culeg petalele vieții ce mi-au rămas
Dar și pe acelea vântul le-a suflat departe
E greu să respir în înăbușeala lumii
Fără aer, fără soare, fără viață...
Am în mână cioburile, mai am și petalele
Pot să le combin împreună oare?
Să reușesc să mai respir puțin
Ca în brațe odată să te mai țin.
E ultima dorință înainte ca vântul
Să-mi sufle din nou de sub picioare pământul
E ultima dorință, și, știu,
Vie nu o să mai fiu,
Când în brațe te voi strânge din nou.
Acum doar glasul meu se-ntoarce ca un sec
ecou
Ce strigă cu disperare
Și-mi aduce aminte de a ta uitare.
Sunt doar o amintire ștearsă.
Vântul îmi suflă părul înghețat
Căci, ochii tăi înghețat-au și inima mea
Care împărțită în cioburi este
Pustiul din juru-mi înflorește
Lacrimile ce mi le strâng în cupa vieții
Le beau la nesfârșit...
Așa cum pe tine te-am iubit...
Nu am decât o inima, un trup și un suflet sa-ți
ofer
Dar florile pustiului în mine pier
Ca degeaba ți le-am oferit, tu nu le-ai vrut
Odată viața-mi curgea prin vene
Acum sângele îmi îngheța în ele...
Rămân doar eu cu pustiul înflorit,
Rămân doar eu cu gândul meu dorit
Rămân doar eu cu frumusețea pustiului
Și a nimicului ce tu l-ai lăsat
Rămân doar eu...un suflet blestemat...

Paula Vezentan, XI F

Vocea sufletului

Eu sunt vocea care te cheamă
 Eu sunt vocea trecutului tău
 Eu sunt vocea care te îndeamnă
 Eu sunt vocea care te abate de la rău.
 Sunt vocea ce-ți aduce pace
 Sunt vocea care-ți place
 S-o auzi,
 S-o ascuți,
 Când ești trist și plin de sine
 Când printre dor și suspine
 Mă auzi pe mine
 Cine de fapt sunt eu?
 Eu sunt vocea sufletului tău
 Voce care te îndeamnă să iubești
 Dar îți arată și cum să greșești,
 Deoarece sunt păcatul întrupat
 Sunt răul înaripat,
 Dar...și
 O voce purificata,
 De iubire...
 De dezamăgire...
 Sunt vocea trecutului ce va urma,
 Sunt vocea ce te va chema
 Spre împlinirea sufletului...
 Eu sunt vocea ce-ți șoptește
 Cât de mult te iubește,
 Fata ce o ascunzi
 Și în inima-i pătrunzi....
 Sunt vocea sufletului,
 Sunt vocea trupului,
 Fetei ce te iubește
 Și-ți împărtășește,
 Iubire...

Paula Vezentan, XI F

Priviri înșelătoare

Stau si in ochi te privesc
 Privirea mi-o ratacesc
 Ca tu sa nu-ti dai seama
 Care-mi este teama.

Un gand imi fulgera in minte
 La ale inimii cuvinte.
 Vai,privirea-ti straluceste,
 Mintea mea multe gandeste...

Iar inima-mi tresare
 In a ei tulburare.
 Dar ce vad?
 Vai privirea ta,
 E indreptata spre altcineva.

Ti-am deslusit privirea,
 Ti-am citit gandirea....
 Prin aceste sclipiri,
 Prin aceste licariri,
 Indreptate,
 Inchinate,
 Altcuiva...

Privirea mi-o ridic.
 Nu s-a intamplat nimic.
 Totul a fost un joc de priviri
 Si de niste mici amagiri,
 Ce in suflet mi-a format
 Un dor inaripat
 Dar care in cruda realitate,
 S-a indreptat in alta parte.

Paula Vezentan, XI F

Arhipelagul iubirii

Sare, apă, verdețuri, piept de pui. Supă.
Tort, baloane, cadouri, lumânări. Aniversare.
Preot, veșminte negre, gemete de durere. În-
mormântare.

Te iubesc, te iubesc, te iubesc. Te iubesc.
Sunt atentă să nu cad. Pașii sincronizați după
modelul învățat în clasele mici: stâng, drept,
stâng, drept, a l'armata, un picior înaintea
celuilalt. Merită însă. Platformele pantofilor elimi-
nă complexul celor trei centimetri necesari pen-
tru a avea înălțimea râvnită atât de mult: 1. 70.
Geanta e și ea problematică: imensă, atârând
greu pe umărul stâng... Rimelul negru-cărbune,
buzele roșu aprins, părul prins în coc. Sacoul
vintage. Pantalonii slim.

Călcâile chinuite; conformarea cu cerințele
noului pat al lui Procust, sadic, contemporan,
care, întinde, mutilează, taie, schinjuie... su-
flete. O bucată de material de mari proporții, într-
o culoare oribilă care poartă întreg arsenalul de
instrumente cu ajutorul cărora degeneram.

Permite- mi totuși să mă transform. Vreau să-mi
cultiv instinctul masochist. Mă voi transfigura
într-un fir rebel de sprânceană pentru a fi
smulsă, pentru ca mai apoi să am doar forma
vagă antropomorfă. Apoi ,o să mă transform
într-o unghie măcinată lent , de fața unei pile. Aș
putea fi o cuticulă inutilă, îndepărtată rapid de
o tăietură. Sau o şuviță de păr tăiată și aruncată
cu indiferență la gunoi. Rimelul întins pe obraji,
mânjit de lacrimi, îmi murdărește palmele îm-
bibate de falsa culoare a fondului de ten. Noroiul
feței se întinde pe gât, apoi îmi acoperă întreg
corpul, slujindu-l, transformându-l în pământul
primordial, făcându-l să returneze atomii îm-
prumutați la naștere, înapoi naturii, Pământului,
Universului, amprentei lui Dumnezeu.

M-aș vedea descompunându-mă într-un ritm
alert, frenetic, urlând cu fiecare proton rătăcit
într-un spațiu nedefinit, într-un vid a cărei limbă
nu o vorbește, al cărui spațiu și univers nu-l

cunoaște, pe fondul curcubeului în nuanțe roșii,
murdare, întinse pe lângă colțul gurii.

El, el pe cine să mai iubească? A iubit unitatea
EU. A iubit protonii, și de asemenea, nucleul. A
format familia atomică. Sunt o societate atom-
ică... erau. Sau încă sunt?

Și dacă aș spune că am o rochie albă și o bu-
cată de material în aceleași tonuri imaculate, pe
cap? Atunci, oare, s-ar fi descompus în indivizi
minusculi, anonimi, dezolați și pierduți într-un
spațiu necunoscut și ciudat?

Ei. EU. Eu care respiram prin tine. Ei care se
hrănesc prin, și din tine.

Mi-e dor să iubesc. Deși îți iubesc imaginea.
Sunt om înșă: nu reușesc să mă păstrez mereu
dreaptă pe traiectoria (onirico) idealistă. Sunt in-
capabilă de a-mi crea până și himere. Mi-e dor
să visez la diminețile petrecute cu tine într-o
cafenea, contrazicându-ne asupra semnificației
spiritualo-filosofice a Lumii a treia... rolul în lume
al unui chiștoc de țigară aruncat pe marginea
troțuarului, sau, cât de complicat e simplul.

Nu-mi spune că sunt incoerentă! N-am să
cunosc lumea, decât vociferând fraze fără sens,
sau fără logică, contrazicându-mă continuu cu
înverșunare.

Nu-mi injecta în carne penicilina frazelor dulci și
siropoase! Sunt imuna acum, deși mai simt dur-
erea.

Întreg arhipelagul sentimental stă acum în-
gropat sub semnul apei sărate...

Nu știu să înot. Deși mă zbat simultan în ape
dulci, sărate, sulfuroase, dure, iar veșmintele-
mi sunt distruse. Tu privești acum de sus, imagi-
nea mea goală. Ai privit-o mereu așa, deși,
poate nu știai. Mereu am crăpat, am distrus, mi-
am zgâriat și sfâșiat pielea și carnea, pentru a
distruge zidul sufletului. Am degerat, eșuând de
multe ori în încercarea de a-l încălzi. Spune-mi
acuma... de câte ori m-ai privit, și mi-ai văzut su-
fletul neacoperit, vulnerabil, gata să-și îndeplin-
ească misiunea androgenă, unindu-se cu al tău,
în nirvană?

Nu pot nici măcar să-mi construiesc o poveste,
o imagine paralelă. Tot ceea ce pot face este să

mă sustrag celei în a cărei context am fost, și sunt încadrată.

Mă întreb câte cuști și curți a construit Nimicul întru Tot în conștiința amoroasă a microuniversului, a societății atomice ce sunt?

Căci așa cum arhipelagul este un complex insular, iar lipsa unei bucăți i-ar schimba numele, forma, și iubirea, pentru a fi împlinită, cere întreg arsenalul de culori, parfumuri, nuanțe vocale distincte ale "te iubesc"-ului. Membre ale totului uman, sunt atât mâinile, cât și picioarele, ficatul sau plămâni, ori, ochii sau părul.

N-ar trebui să iubesc o viață, chiar și fără a iubi, pentru a desăvârși iubirea? Nu vreau să mă pierd în banalul labirint al clișeului iubirii unice, căci nu-mi ajunge o viață s-o schițez. Nu iubesc arta clasică! O iubesc pe cea abstractă, în care însuși trăirile iau formă antropomorfă; însă în cea clasică, modelul devine artist, prin ceea ce lasă să fie immortalizat pe pânză, iar pictorul, are doar rol mediator.

Pe tine trebuia să te țin în cusca astralului meu! Nu mă voi folosi nici de apă, nici de foc, nici de aer, nici de pământ. Am nevoie doar de oțelul ființei mele, incapabil să fie distrus, incapabil să te distrugă. Capabil însă, să te păstreze mereu în mine.

Alteori, te vreau liber, alergând în curți infinite. Alergând lipsit de gravitație printre galaxiile micro-universului meu.

Tu, tu, TU mereu! Nu te pot iubi în nenumărate feluri? Nu-ți pot iubi azi părul, mâine, sclipirea ochilor, peste un an dualitatea în ansamblu, iar apoi să te secționez cu bisturiul imaginației, să încătușez ceva din tine, în timp ce leșul, aș putea să-l las să zburde...

Și tu, ce-ți dorești? Cum mă vezi? Sunt mama care-ți mângâie fruntea înainte de culcare, care-ți șoptește basme pentru a-ți îndulci somnul? Sora cea mică, gata să-ți ofere mereu sfaturi și să se lase protejată? Tânara din gară, a lui Kundera, provocatoare, ideală, gata să-ți cedeze la un semnal dat dintr-o fluturare lentă, a genelor, dintr-o unire microsecundară a pleoapelor? Sunt vânzătoarea amabilă dintr-un supermar-

ket, nevoită să-ți zâmbească șie, și tuturor consumatorilor cibernetizați de capitalism, de viteză?

Ce sunt? Sunt sfânta decazută, iar apoi convertită, dintr-o icoană renescentistă? Sau sunt călăul tău?

Sunt sadică uneori. Sufăr, și-ți las la picioare veninul. Nu mă privi naiv! Nu-mi reproșa că sunt o hoață de inocență! Sunt inocentă! Dar spune-mi...oare nu din inima inocenței izvorăsc uneori cele mai nesăbuite fapte?

COȘMARUL NOPTII CU LUNĂ PLINĂ-sunt așezată pe soclul Terrei. Eu, sculptură carnală în lut. Mă înalț, mă înalț mereu. În trupul maicii, iar apoi înconjurată și protejată de învelișul albastru al Gayei.

Săgețile trase în blocuri de lut, produc crăpături. Curg prin palma ta, printre degetele tale. Fulgeră și tună! Ariile interpretate de natură nu sunt decât amintiri ale cântecelor de leagăn. Nani, nani...

Sunt neputincioasă. Mă preling fără vlagă. Sunt totuși lut; sunt tare și rece. Cu toate acestea, cum pot curge? Nu sunt izvor, sunt lut! (logica a fost mereu relativă: teorii valabile, au fost răsturnate mereu de cele inovatoare.)

"Și lutul devine noroi. Se topește, fără a-și păstra căldura. Da, fără a și-o păstra (căci căldura, l-ar face mai puternic, însă el se vrea slab). Curge, pentru a murdări"-îmi spui.

Nu înțelegi? Mai înainte iubirii, a fost sacrificiul! Și Dumnezeu și-a sacrificat curăția mâinilor pentru a modela cu minuțiozitate omul. Iisus și-a murdărit sângele cu bulgării pământului. Seth și-a pierdut onoarea, și-a mânjit tăișul armei pentru a-și ucide fratele, transformându-l astfel în Stăpân, pe întreg teritoriul Lumii de Dincolo. Haosul, nu e decât o alta formă de ordine. Noroiul, e curăția în alte tonuri.

Te trezești speriat. "Nu-și fie teamă. Monștrii nu există. Nu-i crea tu." Sunt lângă tine. Sunt mama și iubita. Sunt călăul și îngerul. Acuzatoarea și salvatoarea.

Sunt nimic.

De ce eu, cu personalități multiple, mereu

duale? De ce ai tu stataturi diverse? Ne legăm mereu de pământ, mereu de ceea ce are el. Vi-
bram odată cu el. Are arhipelagul. La rândul
său, are inimă. Inima e Vulcan. Vulcanul dă
naștere unor alte iubiri, pe care le material-

izează în noi insule.

Ți-e teamă? Și mie..

Uneori nu găsesc cuvintele potrivite să mă fac
înțeleasă. Alteori, îmi dau seama că sunt prea
cu puțină însemnatate ca să le pot combina în
așa fel încât ceea ce simt, să capete înțeles.
Îmi vine să pun o infinitate de întrebări, dar de
fapt nu vreau să știu nimic..iar dacă ai fi curios
despre punctul în care vreau să ajung, ți-aș
spune că nu știu care este, că tot ce ți-am
înșiruit a fost de fapt tentativa unei introduceri.
Cuprinsul ar urma să fie un debit de imagini reci,
fără viață și sens: o vază care se sparge, florile
căzând, vinul cu gust indefinit (dulce,sau amar?)
dilemele ingerilor: "De ce înger în cer, și nu
demon în iad? ",verdele închis al pământului, și
Venus citind basme, alcătuind Universul. Dor-

ința mea, ca întotdeauna miezul, să-mi core-
spundă "deznodământului".

DIMINEAȚA CU SOARE ALBASTRU.Furtuna
de aseară-a fost vreo furtună? Totul e incert
până la urmă-a dat naștere curcubeului bla-
gian:o baltă, și o bucată de noroi.

Umezeala din propria noastră grădină edenică,
se transformă în valuri sufocante sub presiunea
căldurii de afară. Stropii mari, lâncezi, după o zi
în care au stat fără să pătrundă în pământ, la
rădăcinile plantelor,pătrund în inima ta.
Limpezesc rana cauzată de pecetea fierului
roșu a iubirii, motiv care ți-a însemnat și rănit su-
fletul. Îți spală mâinile de noroiul meu, îți
schimbă aripile artificiale de plastic, cu o nouă
pereche, ușoară și fragilă.

Îmi schimb în continuare chipul ca într-un joc vir-
tual, fără a-ți lăsa răgazul să alegi o formă clară,
și certă a mea. Numește-mă multiplă, asta ca
să poți alege după bunul plac ce parte vrei să-
mi iubești.

Cu toate acestea, vei fi constrâns să faci un
compromis: să mă iubești toată, căci nu-ți voi da
timp să mă cunoști parțial, pe bucăți, pe părți,
pe piese.

Înconjurați de lumina albastră a dimineții solare,
a unei supernove din extremitatea de 400 de
grade a Universului, într-un cadru de plasmă,
într-o a șasea dimensiune.

Ce formă aveam? N-aveam. Eram doar. Aveam
conștiința acestui fapt. Pe Pământ am fost
mereu. Ce formă aveam aici? Eram un androgin
cu formă hermafrodită.

Te văd în oglindă, ori de câte ori îmi privesc
imaginea reflectată pe placa argintiu-transparentă.
Avem aceiași chip. Incestul spiritual nu
există. Iar dacă există, păcătuim. Amintește-ți
că totul, e format din altceva. Păcatul e o formă
de dreptate. Avem obligația de-a o îndeplini. Nu
există legi, nu există rețete.

Te iubesc,te iubesc,te iubesc.Te iubesc.

Belbe Mihaela

Religia Egiptului antic

Ochiul lui Horus ☉

Ochiul lui Horus sau Atotvăzătorul Utchat în Egiptul antic, a avut o mulțime de însemnătăți complexe. Horus a fost zeul soarelui, stăpânul cerurilor; ochiul său drept era „ochiul lui Re”, (zeul soarelui), iar cel stâng, „ochiul lui Horus”, simbol al **Lunii**. Când era prezentat ca un ochi cu sprâncenă, denota forța și puterea. Acest simbol al ochiului sfânt era considerat ca protector paternic împotriva răului și își merita rezonanța și aștăzi.

Pisica sfântă ☐

În Egiptul antic, pisicile erau sfinte pentru zeța dragostei Bast (sau Bastet), care deseori era portretizată ca femeie cu cap de pisică. Motanul era considerat ca o încarnare a zeului Soarelui, în timp ce pisica femeie era personificarea ochiului solar, probabil pen-

tru că pisicilor le place să stea la căldură. Asociată cu **Luna**, dilatarea pupilelor era considerată simbol al creșterii și descreșterii **Lunii** – era sfântă pentru zeii Isis, Bast și Seth.

Ankh/Crucea egipteană ☥

Ankh-ul este cel mai ușor de recunoscut simbol al Egiptului antic. Însemnătatea sa originală este necunoscută; o teorie este aceea că ankh-ul combină simbolurile feminine și masculine ale lui **Osiris** (crucea în T) și **Isis** (ovalul) și semnifică unirea răului cu pământul. Simbolizează viața și moartea, Universul și aerul și **apa** dăătoare de viață. Forma sa de obicei încura-

jează credința că se putea deschide porțile morții. Prezentat de zei faraonici. În general, în arta egipteană se găsește în mâinile unei zeițe. Creștinii copți l-au adoptat ca simbol al vieții de după moarte. Mult folosit în magie, azi ankh-ul simbolizează pacea și adevărul.

Scarabeul ☘ ☐

Gândacul scarabei (sau gândacul de bălegar) era unul din cele mai puternice simboluri ale Egiptului antic. Considerat în mod eronat exclusiv masculin, își lăsa ouăle în sfere de bălegar și astfel a devenit simbol al regenerării. El reprezenta zeul **Soarelui** de dinineapă, Khepri (sau Kheperu), pentru că rostogolirea sferei de bălegar semnifică rostogolirea soarelui pe cer, deci simboliza și reînvierea. Amuletele de scarabeu se purtau și deseori erau plasate în mor-

tație, semnificând reînnoirea vieții. Așa ca aici, el era uneori prezentat cu aripi de șoim, simbolizând transcendență și protecție.

Ba ☥

Egiptenii antici credeau că Ba, simbolizat printr-un șoim cu cap de om, era sufletul uman; aspectul spiritual al omului, a cărui energie psihică a supraviețuit morții. După moarte, sufletul zbura pe cărămul lui **Osiris** (unde îi era asigurată ferocitatea), dar mai târziu se întorcea în corp – chiar și în lumea de-alta sau după reîncarnarea pe pământ. Simbolul a fost foarte folosit în decorarea mormintelor egiptene.

Sfinxul ☐ ☐

Un monstru fabulos prezentat în general ca un leu cu cap (unui) de faraon, sfinxul egiptean simbolizează unificarea puterii naturale și spirituale, așadar, reprezintă puterea și protecția regală binevoitoare. În plus, a fost asociat lui **Horus** în orizont, fiul zeului soarelui Ra (sau Re). Așa ca acest tip de sfinx (androsfinxul), capetele de faraon uneori erau schimbate cu cele ale unui șoim (hieracosfinxul), închipuind puterea solară, sau cu ale unui **berbec** (criosfinxul) semnificând **lăcușea**.

Celebrul sfinx de calcar de la Giza are o înălțime de 66 de picioare și o lungime de 240 de picioare și a fost creat în jurul anului 2.620 î.H. din ordinul faraonului Khafre, al cărui chip îl înfățișează. Sfinxul egiptean nu trebuie confundat cu sfinxul enigmatic din mitologia greacă, creatură hibridă cu cap de femeie.

Isis *jos*

Isis era zeița principală a Egiptului antic, credincioasa soție și soră a lui **Osiris**, mamă devotată a lui **Horus**; ea era o zeitate protectoare

simbolizând femeia ideală și mama divină. De obicei este portretizată ca o regină cu un corn de vacă pe cap (pentru că **vaca** era sacrificată pentru ea) și simbolizând **Luna**, în care este pus discul solar. Posedând mari puteri magice, Isis este uneori portretizată ca un zmeu de hârtie, forma pe care a luat-o pentru căutarea părților împrăștiate ale corpului lui Osiris. Uneori este prezentată cu lotuși, semnificând renașterea și cu un șacal reprezentându-l pe Anubis, zeul îmbalsămării. Isis era venerată de romani ca zeiță a naturii.

Osiris *jos, streapt*

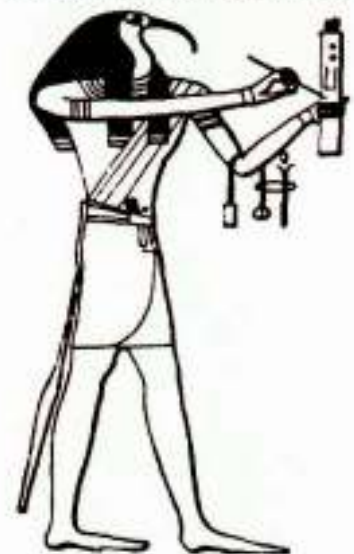
Zeul democrat, Osiris, era întruchiparea perfecțiunii pentru credincioșii săi și a fost subiectul unui vast simbolism în străvechea cultură egipteană. Inițial s-a impus în conștiință ca zeul vieții și fertilității, apoi în mod particular a devenit zeul **grânelor**, al forțelor vegetale, hrănitorul Nilului (unde râul Seth l-a înecat) și zeul **Lunii**. Unul din atributele sale este pilonul djed care la origine a fost folosit în riturile de fertilizare și reprezintă coloana vertebrală a zeului și stabilitatea datorată structurii sale rigide. Se credea că Osiris a fost odată un conducător uman, și că, trăind ca stăpân al celeilalte lumi, reprezenta înnoirea vieții. El este personificat întotdeauna ca o mumie (care uneori produce cereale), purtând însemnele regalității

ții – **coroana albă**, sceptrul și bici și uneori este însoțit de Isis, ca ai Un simbol suplimentar al lui Osiris: te crucea tau (sau T), simbol al vieții

Thot *jos*

Zeu al înțelepciunii, al învățaturii al **Lunii**, Thot era considerat de că egiptenii antici ca fiind cel care le dat limba și scrierea **hieroglică**. Thot a fost simbolizat prin numeroase fi me hibride: cu cap de ibis al cărui ci lung și încovoiat reprezenta semilu crescătoare (ca în fotografia de n jos) și cântarea **înțelepciunii**, și cap de pavian (maimuță), a cărui fi mă a luat-o la Hermopolis (în schin maimuța a devenit asociat al copiș

lor al căror stăpân era Thot). Datorită înțelepciunii sale fără limite și pentru că l-a ajutat pe **Osiris** în judecarea sufletelor pe lumea cealaltă, Thot era considerat ca având puteri oculte, iar numele lui este încă invocat de cei care caută cunoștințe de neînțeles, tainice și ezoterice.

Vulturul și cobra jos

Această fotografie o prezintă pe regina Nefertari în toată splendoarea ei purtând un coif măiestrit elaborat întruchipând un vultur – simbol de protecție, deoarece, ca și gunoier de cadavre, pe tărâmul morții, vulturul reprezenta purificarea. Chiar și Isis lua uneori forma vulturului și întruchipa astfel maternitatea și principiul feminin și a devenit emblema atât a zeiței Nekhbet, cât și a Egiptului de Sus. Hathor, zeița dragostei, era prezentată uneori cu cap de vultur, iar pasărea era considerată de asemenea anima-

lul sfânt al lui Mat (sau Mut), zeița maternității. Co-bra sau *uraeus*, este o figură importantă a acestui coif; la egipteni personifica înțelepciunea, legiunea și protecția, deoarece se credea că răsare din Soare și își distruge inamicii cu suflul său mistuitor. O emblemă a Egiptului de Jos, cobra, era asociată renașterii și puterii solare și este prezentată frecvent încoronată cu discul solar.

Obeliscul stânga

În tradiția egiptenilor antici exista credința că zeul soarelui, Ra (sau Re), a trăit în Heliopolis, (orașul soarelui) unde a fost venerat în forma unui obelisc – un bloc de piatră înalt, ascuțit, cu baza în formă de pătrat și un vârf piramidal – pe care ei îl considerau o rază de soare împietrită.

Fiind un simbol falic și datorită înălțimii lui a fost interpretat ca un adevărat *axis mundi* – o legătură directă între pământ și cer. În general, decorate cu hieroglife încrustate, obeliscurile erau plasate de obicei în pereche, în fața templelor. Împrăștiate în toată lumea, azi există încă treizeci de obeliscuri.

puteau traversa în viața de apoi. Piramidele nu sunt rezervate doar Egiptului: sacrificii umane erau aduse zeilor în altarele piramidale aztece (de pildă, Templo Mayor). Mayașii își venerau zeitățile din templele și sanctuarele situate pe piramide prevăzute cu trepte, așa cum făceau și mesopotamienii în zigurați (piramide în trepte în arhitectura Mesopotamiei). Astfel de piramide reprezentau muntele cosmic. În gândirea ezoterică, piramida este nu numai o axă a lumii, ci și un simbol al iluminării: vârful său este treapta spirituală la care se poate ajunge numai de la bază prin urcușul trudnic, anevoios al planurilor ei înclinate și abrupte.

Piramida sus, dreapta

Probabil cel mai cunoscut simbol al Egiptului antic și modern, de cel mai de bază nivel, piramida, reprezintă puterea impresionantă a regilor din Vechiul Regat și din Regatul Mijlociu. Monumentele funerare masive mai evoluat ale faraonilor, piramidele, au fost construite după niște principii exacte, la dimensiuni gigantice și cu o perfecțiune tehnică neîntrecută de atunci. Din păcate, multe din motivele care guvernau construcția lor complicată nu se mai cunosc, dar se crede că ele simbolizau cavouri de creație și erau ridicate în aliniament cu soarele și stelele, creând, așadar, o punte între pământ și rai pe care faraonii morți o

Discul de soare înaripat jos

Pentru egiptenii antici, Ra (sau Re) a fost creatorul lumii, strămoșul faraonilor și zeul soarelui (simbolizat prin discul solar) și al cerurilor (simbolizat printr-o pereche de aripi). Discul solar înaripat semnifică puterea dătătoare de viață a Soarelui și atributele spirituale ale raiului. Asociat îndeaproape cu această reprezentare a lui Ra, Aten (sau Aton) – care apare ținând în mâini un disc solar cu aripi formate din raze puternice și binefăcătoare ale soarelui – a fost venerat ulterior în Egiptul antic. Alteori discul solar apare în asociație cu *uraeus*, cobra ocrotitoare care scuipe flăcări, încolțită în jurul lui.

Islamismul

Steaua și semiluna ^{jos}

Steaua și semiluna simboluri primare ale Islamului înseamnă concentrare, deschidere și victorie, precum și suveranitate, și divinitate. În acord cu tradiția, în 339 î.H. **semiluna** strălucitoare în creștere a salvat Bizanțul (astăzi Istanbul) de atacul lui Filip al Macedoniei. Pentru a marca grațitudinea lor, locuitorii au adoptat semiluna **Diane** ca stemă a orașului. Când orașul a devenit în 330 î.H. Constantinopolul creștin, semiluna a căpătat semnificația unui atribut al Fecioarei Maria. În 1299, înainte de cucerirea Turciei de astăzi, Sultanul Osman a avut viziunea unei semiluni care se întindea deasupra întregii lumi; astfel, a devenit simbolul dinastiei Otomane, iar când Constantinopolul a căzut în mâinile lui Mohamed al II-lea în 1453, semiluna reprezenta atât Islamul, cât și Imperiul turc. Steaua a fost adăugată sub domnia sultanului Selim al III-lea în 1793 (cele **cinci** colțuri s-au stabilit în 1844). Steaua și semiluna reprezintă astăzi un simbol islamic universal și sunt prezente pe steagurile naționale ale Turciei, Algeriei, Malayeziei, Mauritaniei, Pakistanului, Tunisiei, Ciprului de Nord și ale Ligii Statelor Arabe. Este și stema corespondentului islamic al Crucii Roșii, Societatea Semilunii Roșii.

Caligrafia ^{jos, centru, deasupra}

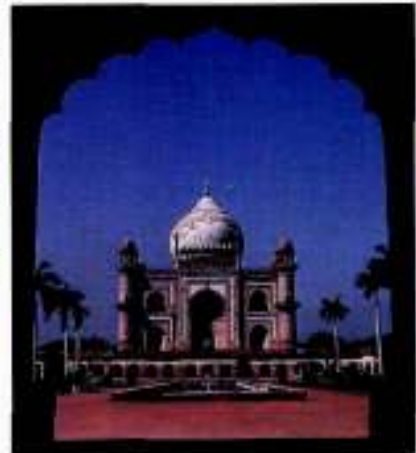
Reprezentările figurate nu sunt încurajate în Islam, deoarece se consideră semne de idolatrizare. Aceasta justifică **abundența desenelor decorative** și a caligrafiei arabe folosite la înfrumusețarea **moscheilor**. Pe lângă arhi-

tectură, caligrafia este privită ca o formă estetică acceptabilă pentru adularea lui Allah și este de foarte mare preț. De-a lungul secolelor s-au dezvoltat multe stiluri de caligrafie – inclusiv *kufic*, *nashki* și *rukah* – iar forma cea mai respectată este cea folosită în transcrierea pasajelor și capitolelor cu precepte religioase și etice din Coran în cărți și pe plăcile din moschei și din casele credincioșilor.

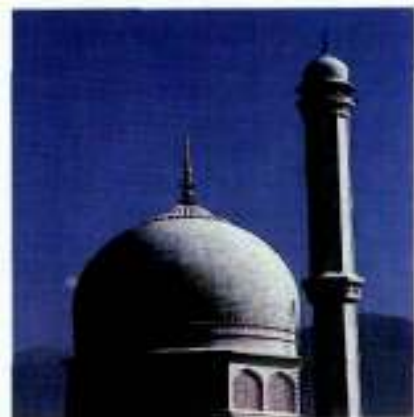
Moscheea ^{deasupra, sus}

Moscheea (sau *masjid* – „locul de prostrăție” este clădirea sfântă în care musulmanii se închină la Allah. La origine doar o canopie carpetă hung, moscheea s-a dezvoltat într-un edificiu permanent, ale cărui caracteristici arhitecturale includ o curte interioară (unde sunt situate fântâni pentru abluții (spălări rituale cerute de Islam), domuri și minarete – turnurile din care muezzin-ul îi cheamă la rugăciune pe credincioși. Moscheile sunt orientate spre Mecca (a cărei direcție este indicată de mihrab sau o sinecură (nișă) în perete. Din moment ce Islamul interzice reprezentarea ființelor vii în artă, moscheile sunt decorate cu grațioasa caligrafie a textelor din Coran și cu mozaicuri reprezentând forme geometrice sau vegetale, covoare sau încrustații. Credincioșii se adună înaintea imamului și se închină în rugăciune de cinci ori pe zi. Rugăciunile de la miezul zilei de vineri sunt obligatorii. Moscheile sunt folosite și ca locuri de educare și congregație. Moscheea simbolizează transcendența lui Allah: baza ei reprezintă **pământul**, domurile și minaretele reprezintă puterea lui cerească.

Mausoleul ^{jos}

Mausoleul lui Hunuman în Delhi, din India, este un frumos exemplu al arhitecturii indo-islamice subliniind fațada simplă, netedă, un dom relativ scund și un minaret înalt la fiecare capăt, o elegantă fuziune mogulă a tradiției geometrice persane și a arhitecturii indiene. Stilul arhitectural al mausoleului este derivat din cel al **moscheii** persane împrumutând curtea interioară și ferestrele boltite. Fundația **pătrată** a mormântului care găzduiește corpul lui Hunuman reprezintă **pământul**, pe când domul central este un simbol al cerurilor unde s-a înălțat sufletul lui. Așa cum găzduiește corpul decedaților, mausoleele, ca acesta și ca **Taj Mahal**, intenționează să creeze o versiune pământească a paradisului cereș spre care s-a înălțat ocupantul. De aceea, mormântul este un tribut impresionant al importanței lui Hunuman în viață și un simbol al importanței lui.

Embleme naționale

Vulturul american 105

Vulturul cu cap alb este specific Statelor Unite și este pasărea națională a Americii, simbolizând forța națiunii. Când este prezentat cu o ramură de măslin în piciorul drept simbolizează intențiile de pace. Cele treisprezece săgeți reprezintă statele originale ale Uniunii și, de asemenea, semnifică promptitudinea în război a Americii când apărarea împotriva agresiunii devine necesară. Vulturul apare pe Marea Pecete, simbol al autorizării guvernului federal, creat în 1782, și de asemenea, pe multe drapeluri naționale, incluzându-le pe acelea din Illinois, Iowa, Dakota de Sud, Insulele Sfințe și Samoa Americană.

Clopotul libertății 107

Clopotul Libertății este unul din cele mai puternice simboluri civice ale Americii – reamintind atât despre lupta pentru independență a națiunii neexperimentate, cât și despre dreptul la libertate a cetățenilor. Clopotul vast de fier, cântărind 2080 de livre (943 kg), cu o circumferință de 12 picioare (3,7 m), a fost imputernicit de la topitoria londoneză a lui Thomas Lester, în 1752 pentru casa statului din provincia Pennsylvania (apoi britanică). Spart curând de limba sa, a trebuit re-

modelat. Printre-o simplă coincidență, poartă motoul: „Declara libertatea pe tot pământul și pentru toți locuitorii”. Clopotul a bătut în 8 iulie 1776, când s-a auzit prima oară în sala statului Declarația de Independență. Când Britania amenința Philadelphia, a fost ascuns în Allentown aproape un an. Probabil s-a spart după reparații, ultima dată a bătut în 1846 și a fost în Sala Independenței din anul 1852. Azi se poate vedea în Sala Clopotului Libertății din Philadelphia. Fiind un simbol al Războiului pentru Independență, Clopotul Libertății a fost asociat de asemenea mișcării antislavagiste din secolul al nouăsprezecelea.

Muntele Rushmore 108

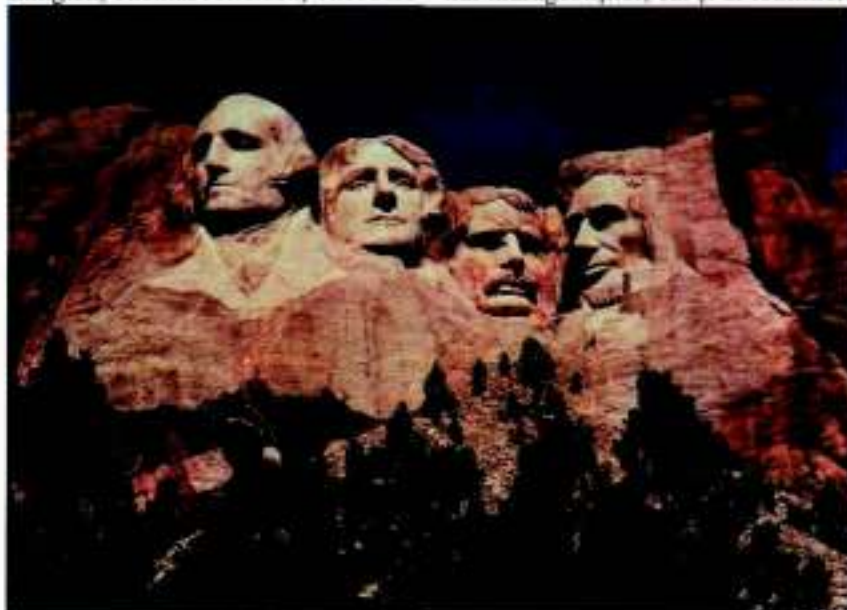
Un omagiu unic adus celor patru mari președinți americani, Muntele Memorial Național Rushmore, din Dealurile Negre (Black Hills), Dakota de Sud, este astăzi un simbol puternic al identității naționale a Statelor Unite. Ideea unui astfel de memorial a fost concepută în 1923 de Doane Robinson, director al Societății de istorie din Dakota de Sud. Dinamitarea muntelui la înălțimea de 5725 de picioare (1745 m) a început în 1927 sub îndrumarea sculptorului Gutzon Borglum. Sculptarea în stâncă dură de granit a portretelor masive ale lui George Washington, Thomas Jefferson, Theodore

Roosevelt și Abraham Lincoln a durat paisprezece ani. Borglum a murit cu câteva luni înainte de terminarea operei, în 1941, dar monumentul a fost terminat sub îndrumarea fiului său, Lincoln, și a fost oferit publicului în 1942. Fiecare chip are o înălțime de aproximativ 60 de picioare (18 m).

Frunza de arțar 109

Frunza de arțar este emblema Canadei. Aceasta a înlocuit în 1965 însemnul Roșu al Britaniei pe drapelul țării. Reprezentată ca o frunză roșie cu unsprezece vârfuri, arțarul are o importanță deosebită pentru Canada datorită răspândirii sale în acea țară și a rolului său vital în economic (seva de arțar produce zahărul și siropul de arțar, iar lemnul dur este folosit în producția de mobilă și platelaj). În China și Japonia, frunza de arțar este atât semnul îndrăgostiților, cât și al toamnei.

Roza Tudorilor 201

(Trandafirul Tudor)

Roza Tudorilor reprezintă o Anglie unită. Între anii 1455 și 1485, Anglia a fost sfâșiată de Războiul celor două Roze, o luptă cauzată de ambițiile dinastice ale caselor Lancaster și York (ale căror embleme însumau trandafirul roșu și, respectiv, alb), ambele dorind ca pretendentul lor să fie așezat pe tronul Angliei. Când în sfârșit Henry Tudor de Lancaster a ajuns la tron în 1485 ca Henry al VII-lea (primul rege Tudor), cele două roze, roșie și albă, au fost combinate formând o singură roză – roza Tudorilor.

Ciulinul abrupta, 205

Ciulinul plin de țepi, alături de motto-ul *Nemo me impune lacessit* (Nimeni nu mă provoacă cu impunitatea), este stema națională a Scoției. Este un simbol de sfidare și de dorință pentru apărarea Scoției. Legenda spune că, în secolul al VIII-lea, scoțienii au fost alertați de un atac iminent al danezilor și unul din luptătorii scandinavii desculți a pășit pe un ciulin și a strigat de durere; ca rezultat, invadatorii au fost puși pe fugă cu succes. Sub domnia lui Jacob al III-lea de Scoția (1451-88), ciulinul a fost adoptat oficial ca emblemă a Scoției, iar mai târziu a apărut și pe **armele regale** britanice. Ordinul Britanic al Ciulinului este un ordin cavaleresc important. În analogie creștină, ciulinul este echivalat atât cu **coroana de spini**, cât și cu moartea omului, deci reprezintă tristețea și păcatul. Scoția este simbolizată și prin **sporrán**, kilt (modelul de pe stofa – ecosez – carourile vii-ale kiltului identifică mai departe apartenența la clan) și prin cimpoi.

Soldații gărzii regale 202

Soldații gărzii regale simbolizează mândra tradiție istorică a Angliei. Mai potrivit numiți Cavaleriștii Gărzii, numele lor popular este derivat din francezescul – *bouffitiers* – gardienii bufetului regelui. **Constituite în 1485** de Henric al VII-lea servind ca gardă corporală suveranului, corpurile de armată sunt cele mai vechi formațiuni militare din Anglia. Astăzi, membrii acestei formațiuni sunt văzuți cel mai adesea în cadrul ocaziilor speciale ale statului și în servicii ca paznici ai Turnului Londrei. Cavaleriștii sunt aleși din rândurile soldaților retrași și ierarhia lor idiosincronică militară se întinde de la căpitan (de obicei un nobil), la locotenent și sublocotenent, prin „cancelaria de verificare” și „exoni” și până la mesageri, sergenți majori, *beddoers* și ușieri, și cei particulari. Uniformele lor colorate datează din secolul al XV-lea și sunt constituite din tunici roșii împodobite cu linii purpurii și șireturi de aur, pantaloni până la genunchi, tolbe roșii și o pălărie cu pene. La ocazii mai puțin formale, se lipsesc de pălăriile penate și le înlocuiesc cu o pălărie derby (pălărie melon).

Harpa 203

Harpa 203

Alături de **trifoi**, harpa este importantă emblemă a Irlandei, reflectând moștenirea celtică. Este un atribut al zeului bun și al tatălui tuturor, Dagda – unul din Tuatha De Dannan irlandezi – căruia i se datora schimbarea **anotimpurilor** când cânta din harpa sa. În mitologia scandinavă, ca și în cea celtică, harpa era privită ca un pod mistic între **rai și Pământ**. Simbolul indică, de asemenea, și moștenirea muzicală remarcabilă a Irlandei.

Trifoiul sus

Asocierea trifoiului cu Irlanda datează încă din secolul al V-lea, când Sf. Patrick (a cărui emblema-însemn îl reprezintă) a folosit trifoiul pentru a ilustra conceptul **Sfintei Treimi** convertiților creștini. Denumirea engleză „*shamrock*” derivă atât din cuvântul arab *shamrakh*, care reprezenta Triadele Persane, cât și din irlandezul *seamrog* – „trifoi mic”. În comunitățile irlandeze, în 17 martie, ziua Sf. ului Patrick se poartă trifoiul (sau îmbrăcăminte și podoabe verzi).

Leul belgian sus

Leul este o emblema istorică a Belgiei și figurează în armatele naționale ale țării. Această hartă datează dinaintea independenței Belgiei din 1830, însă leul desenat este simbolul mândriei și autonomiei acestei țări. Cartograful a combinat ingenios geografia regiunilor Belgiei cu emblema națională rezultând „Leo Belgicus” – un simbol al nesupunerii naționale. Fierosul leu este prezentat cu spatele spre Anglia, răgând feroce la țările învecinate, identificate ușor pe hartă prin scuturile lor heraldice (de ex, cele ale diverselor provincii ale Belgiei). Marginile hărții și figura leului belgian sunt încadrate de portretele notabile ale unor personalități belgiene.

Cocoșul dreapta

Istoria cocoșului ca emblema a Franței datează de la adaptarea acesteia de către goții războinici ca emblema de bătaie, omagiu spiritului lor de luptă. Povestirile cu animale din evul mediu numeau cocoșul „*Gallus*” – probabil o derivație a numelui Gaul. În timpul Revoluției Franceze, cocoșul a apărut pe drapelul Franței. În context revoluționar, cocoșul adună atribute de vigilență și supremație. Astăzi, cocoșul francez înseamnă mândrie și agresivitate pozitivă.

Toreadorul sus

Deși luptele cu tauri se organizează în toate țările colonizate de Spania, popularitatea de acasă le-au făcut să devină simbol al țării-mamă. Originea luptei cu tauri nu este exactă, însă prima este înregistrată în 1090. La început, *toreeros*-ii (luptătorii) luptau călare pe cai, dar din 1725 au început să momească taurii ghinionişti printr-un dans ritual de picioare, cu

mişcări grațioase ale mâinilor ajutându-se de cape (*capas*) și lănci. Prima arenă de tauri a fost ridicată în Madrid, în 1743, iar astăzi în Spania există cel puțin patru sute de astfel de arene. Fiecare dintre acestea găzduiește spectacolul public de torturare și omorâre a șase tauri în fiecare duminică între lunile aprilie și noiembrie. Există o ierarhie strictă între luptătorii cu tauri, de la *toreeros*, *matadori* și *espadas* la *banderillos* și *picadori* și mulți din acestea devin eroi sărbătoriți. Pe lângă celelalte sporturi sângeroase, lupta cu tauri simbolizează cruzimea voită și lipsa de respect pentru animale.

Marele Zid jos

Marele Zid Chinezesc a devenit simbolul țării. A fost construit în secolul al II-lea î. H. ca un zid de apărare împotriva năvălitorilor mongoli și se întinde pe o lungime de peste 1500 de mile (în jur de 2.400 de km), urmând denivelările pământului, de la partea

muntoasă a Gansu-lui de Vest și până la Golful Liaodong. O măreață faptă de inginerie, zidurile de piatră ale fortăreței sunt în medie de aproximativ douăzeci de picioare (6 metri) înălțime și lățime. Deși reconstruit substanțial în timpul secolului al XV-lea, și în ciuda mișcărilor sociale și militare de-a lungul secolelor, a rezistat până în zilele noastre, simbolizând spiritul neînfrânt al poporului chinez.

Parthenonul jos

Parthenonul ruinat din Atena, recunoscut ca unul din cele mai alese exemple de arhitectură dorică, este probabil, cel mai renumit simbol al Greciei. Perșii au distrus templul original de pe stânca sacră a atenienilor în jurul anului 480 î.H. Pericles a însărcinat arhitecții Iktinos și Kallikrates să reconstruiască un nou templu

pe Acropole („Orașul Înalt“) în cinstea **Athenei**, zeița atenienilor. Lucrarea a început în 447 î.H. și în 432 î.H. s-a terminat un splendid templu înconjurat de coloane, în centrul templului era o încăpere rectangulară în care se înălța strălucind figura zeiței Pallas Athena, sculptură din fildeș și aur, înaltă de 36 de picioare, realizată de Phidias. În fiecare an în Parthenon aveau loc jocuri și festivități în onoarea zeiței Athena. Din antichitate, Parthenonul a simbolizat realizările culturale remarcabile ale Greciei.

Casa Operei din Sydney sus, deasupra

Alături de Podul Harbour, Opera este cel mai important simbol din Sydney, și prin amploare, al Australiei. Situat pe Bennelong Point, acest edificiu extraordinar din beton armat este un monument de cotitură unic care seamănă cu pânzele umflate ale unei corăbii.

În 1957 guvernul New South Wales a invitat arhitecți să facă oferta creațiilor lor pentru opera proiectată; a câștigat arhitectul danez Jorn Utzon. Construirea a început în 1959. Când în sfârșit a fost deschis de Regina Elisabeta a II-a în 1973, a costat 102 milioane de \$A, sumă provenită din loteriile statale. Casa Operei, construită pe 4,5 acri, este un impresionant complex de operă, concert și teatre dramatice, baruri și restaurante și se mândrește cu cea mai mare orgă mecanică a lumii. Este un simbol cultural fără egal.

Taj Mahal jos

Celebrul Taj Mahal al Indiei este un simbol dual, reprezentând India în sine și puterea **dragostei**. Când Arjuman Banu Begum (*Mumtaz Mahal* – „Aleasa Palatului“), soția preferată a împăratului mogul Shah Jahan, a

murit în chinurile nașterii în 1631, soțul ei neconsolat a dat ordin să se înalțe magnificul mausoleu pe râul Yamuna la marginea Agra, unde putea fi văzut din palat. Lucrarea a început în același an, și Taj Mahal-ul a fost desăvârșit în 1648 cu efortul a douăzeci de mii de muncitori angajați de-a lungul perioadei de 17 ani, cât a durat construcția splendidului lăcaș pentru eternitate închinat celei mai iubite dintre soții de soțul în veci nemângăiat. O grădină exterioară duce la platforma ridicată deasupra căreia se găsește mormântul împodobit cu marmură albă de la Makrana, Rajasthan. Din fantezia nișelor arcuite și a paravanelor decorate cu pietre semiprețioase se înalță un dom uriaș deasupra încăperii centrale unde se odihnesc în sarcofage corpurile lui Arjuman și al lui Shah Jahan.

Dragostea

Când pronunț cuvântul dragoste elementele minții mele își accelerează activitatea pentru a încerca să găsească răspunsurile optime la amalgamul de întrebări care îmi năpădesc firea și stărnesc în mine o neliniște arzătoare. Ce este dragostea? De unde vine? Cum te îndrăgostești? Ce simți când te îndrăgostești? De ce ne îndrăgostim? Toată lumea se îndrăgostește? Și multe altele care îmi provoacă stări nemaiîntâlnite până acum și-mi fac imaginația să lupte din greu cu tot ce mă înconjoară pentru a asocia dragostea cu ceva cunoscut până acum.

De-a lungul timpului am încercat mai multe asocieri. Putea fi dragostea o floare, care se naște dintr-un bulb și care se înalță spre absolut și se întărește în fiecare zi asemenea unei tulpini, iar în momentul exploziei de culoare și frumusețe a florii aceasta să atingă punctul culminant? Dar dacă se ofilea înainte de vreme sau era călcată sau ruptă? Dragostea nu se putea sfârși atât de brusc, deoarece ea dănuie pe veci.

Ar putea fi dragostea oare asemeni soarelui de pe cer? Să apară întâi stingherită, dintr-un colț nevăzut, iar odată cu trecerea timpului să prindă putere, atât de mare încât să nu poată fi răpusă de nimeni? De ce să nu fie posibil? Dar ce se întâmplă cu apusul? Și cu următorul răsărit? Se schimbă dragostea? Nu este posibil așa ceva!

Totuși trebuie să existe ceva pe lume cu care dragostea să poată fi asemănată. Într-un final, am găsit, cea mai bună asemănare, cred, cu un brad. Să fie oare verdeața bradului comparația perfectă pentru dragoste? Nu cred că e perfectă, dar totuși o consider cea mai potrivită. Dragostea se naște asemeni bradului, înfigându-și rădăcinile în pământ, întărindu-și totodată trunchiul, ajungând ca peste ani să stăpânească totul: cer, pământ, oameni, animale, sentimente. Dar acum nu se va stinge?

Se va stinge, căci aceasta este soarta omului, să piardă tot ce are în viață la un moment dat, dar dragostea o va pierde doar când bradul va fi tăiat sau răpus de ceva necruțător, căci el este veșnic. El nu se ofilește, doar țepii lui - căci nici o dragoste nu este simplă și lipsită de țepi - se schimbă, astfel menținându-o mereu verde, aducând constant câte o nouă de culoare în viața celor ce se iubesc.

Nu cred că am reușit să-mi deschid sufletul și mintea pe înțelesul tuturor, dar sunt conștientă de faptul că am consemnat pe coala albă motivele multora dintre nopțile mele nedormite și visătoare, nopți în care încercam să pun cap la cap toate experiențele mele de viață, nu prea multe, pentru a defini dragostea.

Gabriela Lup, X-D

PROIECTE EXTRA-ȘCOLARE

Colegiul Național Ioan Slacivi este o instituție de învățământ de prestigiu, cu o bogată activitate școlară și extrașcolară, implicată într-o serie de proiecte și programe naționale și internaționale:

Astfel, la nivel local și național are stabilite parteneriate și protocoale de colaborare cu Muzeul Județean Satu Mare, Biblioteca Județeană Satu Mare, Direcția pentru Cultură, Culte și Patrimoniu Național a Județului Satu Mare, Filarmonica "Dinu Lipatti", Teatrul de Nord, Agenția de Protecție a Mediului, Fundația "Hans Linder", Fundatia Ecologistă RO - Green - Peace, Liga "Pro Europa", filiala Satu Mare, Centrul de voluntariat "Caritas" Satu Mare, Serviciul de Protecție și Asistență Socială din cadrul Primăriei Satu Mare, Protecția Copilului Satu Mare, Asociația „Freres România”.

La nivel internațional, colegiul are mai multe parteneriate, după cum urmează:

- cu Leidsche Rijn College din Utrecht, Olanda , proiectul bilateral „Acasă în Europa/Home in Europe”, constând în schimb de experiență pe specificul sistemului educațional și activități comune instructiv- educative(inițiat în anul școlar 2007-2008);
- cu Comitetul Drome Ardeche - Franța , parteneriat ce durează din 1994 și în cadrul căruia se desfășoară concursul anual de creație literară în limba franceză pentru liceeni „Le printemps de l'écriture”; lucrările înscrise fiind jurizate în Franța; din anul 2000 au devenit parteneri în acest proiect cultural Lycee Jules Algoud și La Cite Briffaut, Valence;
- Corul Adagio al colegiului este membru fondator al Asociației Române de Cânt Coral și membru al Asociației Corale Internaționale „A coeur joie”. În această dublă calitate a stabilit parteneriate cu Corul Madrigal du Jorat (membru al Asociației Corale Elvețiene), cu Corul Opus 57 (membru al Asociației Corale Franceze), cu Corul Colegiului Pedagogic din Nyiregyhaza (Ungaria); Corul a participat la toate edițiile Festivalului Internațional de Muzică Corală de la Brașov, la Festivalul Coral Internațional Eurotreff (Wolfenbuttell- Germania)- 2001, la Festivalul Internațional al Cântecelor de Crăciun de la Praga-decembrie 2007, unde a obținut Diploma de argint; de asemenea a fost invitat să susțină un concert la recepția de la Ambasada României din Praga, cu ocazia Zilei Naționale a țării noastre;

Proiecte și programe naționale și internaționale:
Aflate în derulare:

- proiectul "MESAJUL MEU ANTIDROG - prin teatru, muzică și sport", inițiat de Agenția Națională Antidrog, care are drept scop prevenirea consumului de droguri prin implicarea elevilor de liceu și studenților în activități extrașcolare- culturale, artistice și sportive- prin intermediul cărora să promoveze și un mesaj antidrog pozitiv.

- „Ars longa film brevis est” (creare de film), proiect COMENIUS de parteneriat multilateral, în parteneriat cu licee din Estonia, Olanda, Franța, Grecia, Italia, Portugalia, Polonia, Belgia; 2006-2009 ;

- „Exploring and investigating for a sustainable development”, proiect COMENIUS de parteneriat multilateral cu abordare transdisciplinară (istorie, cultură, tradiții, protecția mediului), în parteneriat cu alte șapte școli din Italia, Portugalia, Spania, Grecia, Finlanda și România; 2008-2010.

- Programul Eco-Școala, coordonat la nivel internațional de Fundația de Educație pentru Mediul Inconjurător (FEE), ce reunește 46 de organizații care acționează la nivel național în domeniul educației pentru o dezvoltare durabilă. Programul este susținut de UNEP (Programul Națiunilor Unite pentru Mediu), iar la nivel național de Centrul Carpato-Danubian de Geoecologie, membru al FEE. Ca apreciere a activităților ecologice și de protecția mediului, școlii i s-a atribuit Steagul Verde (2005), fiind primul liceu din oraș care a început să deruleze acest program;

- Tastes of Europe, proiect COMENIUS E-Twinning, având ca temă gastronomia și tradițiile și care se desfășoară în colaborare cu școli din Polonia, România (Oradea), Bulgaria și Italia.

- Pictures of you and me, proiect COMENIUS E-twinning, având ca temă cultura, tradițiile, toleranța și diversitatea și care se desfășoară în colaborare cu școli din România, Italia, Spania, Slovacia, Bulgaria, Anglia, Polonia.

- Diversitate și toleranță: parteneriat cu Școala cu clasele I-VIII Sărăuad, jud. Satu Mare avînd ca obiective promovarea toleranței, a multiculturalității și a educației incluzive.

Proiecte derulate:

- Phare RO 2004/016-772.1.01.02 „Acces la educație pentru grupurile dezavantajate”- Sub C 19 - Formarea mediatorilor școlari (2007-2008)

- Proiectul de grant „Clubul nostru-marea noastră familie” - proiect avînd ca obiectiv principal modalități active de petrecere a timpului liber, proiect finanțat de Ministerul Educației (iunie-decembrie 2007).

Prof. Florica Suci, director adjunct

VIZITA LA PIZZIGHETTONE

În perioada 11-14 noiembrie 2008 s-a desfășurat una dintre etapele proiectului "Exploring and Investigating for a Sustainable Development" în localitatea Pizzighettone, proiect care și-a propus ca obiective:

- cunoașterea partenerilor și stabilirea întâlnirilor viitoare;
- familiarizarea cu împrejurimile localității;
- contact cu vestigiile istorice și culturale;
- popularizarea proiectului în rândul elevilor.

Din partea colegiului nostru au participat la întâlnirea de lucru: Maria Sfâra - coordonatorul proiectului și Florica Suci - director adjunct.

Programul întâlnirii de lucru s-a derulat pe parcursul a patru zile.

În prima zi a avut loc întâlnirea de lucru a partenerilor implicați în proiect și s-au stabilit concret următoarele întâlniri, după cum urmează:

Mai 2009 Finlanda

Octombrie 2009 Grecia

Martie/Aprilie 2010 Portugalia

Mai 2010 Spania

De asemenea s-a stabilit ca durata vizitelor să fie de 5 zile. S-a propus și prezentat de către colegii finlandezi să existe o mascotă a proiectului (o specie de focă pe cale de dispariție despre care elevii vor scrie povești pentru a o ajuta să supraviețuiască prin sensibilizarea factorilor de răspundere. Mascota se numește Nestory și va călători în toate țările implicate în proiect până la încheierea acestuia. În valiza în care călătorește se vor pune și obiecte, desene reprezentative din fiecare școală, produse ale activității elevilor).

Fiecare școală și-a expus motivele implicării în acest proiect și expectanțele. Seara s-a vizitat centrul istoric al orașului Cremona, Piazza del Comune, Muzeul Stradivari.

Ziua a doua a debutat printr-o vizită în școala din Pizzighettone, profesorii stând de vorbă cu elevii din clasele I-IV și prezentându-le principalele obiective ale proiectului și mascota Nestory.

A urmat apoi o plimbare cu vaporul pe râul

Adda, pentru a observa problemele de poluare cu care se confruntă populația, dar și pentru a observa comportamentul unor specii rare de păsări, amenințate datorită acestui fenomen. (eveniment organizat de Compania Navală din Pizzighettone, partener al colegilor italieni în proiect)

A treia zi a fost programată vizitarea altor vestigii istorice: zidul cetății Pizzighettone, care datează din 1200, și a cărei destinație s-a schimbat de-a lungul secolelor. Ziua s-a încheiat tot în vechea cetate, cu un concert susținut de formația de suflători din Pizzighettone.

În cea de-a patra zi s-a vizitat școala din Ofanengo, celălalt partener din Italia.

S-a popularizat proiectul și s-a făcut cunoscută mascota și în rândul elevilor din această școală.

A urmat o scurtă întâlnire cu primarul localității, după care ne-am deplasat la Universitatea Catholică din Brescia unde în fața studenților, viitorii institutori și educatori, s-a prezentat proiectul și activitățile ce urmează să se desfășoare. Coordonatorii de proiect din fiecare școală au vorbit despre rolul educativ și formativ al acestor acțiuni, despre așteptările participanților în legătură cu proiectul și despre modalitățile de implementare a proiectului în cadrul fiecărei școli participante.

Prof. Florica Suci,
director adjunct

FESTIVALUL DE FILM (ESTONIA)

În perioada 12-17 mai, un grup de elevi ai Colegiului Național „Ioan Slavici” a participat la festivalul de film ce a avut loc în Estonia, țara coordonatoare a proiectului Comenius „Ars Longa Film Brevis Est”. Acesta a fost ultimul festival al proiectului, început în 2005 prin vizita pregătitoare din Estonia a doamnelor profesoare Luisa Morna și Ioana Văsuț, și continuat pe parcursul a 3 ani. Tema proiectului a fost editarea de filme cu tematică stabilită în fiecare an la întâlnirea profesorilor implicați în proiect. Anul acesta filmele trebuiau să fie comice.

Au participat 9 țări europene: Estonia, Franța, Italia, Grecia, România, Olanda, Portugalia, Polonia, Belgia. Colegiul nostru a participat cu un grup format din 5 elevi din clasa a X-a C: Sergiu Bărbuș, Loredana Mihai, Alex Oșan, Oana Silaghi și Cristian Takacs, însoțiți de profesorii Luisa Morna, coordonatorul proiectului, și Ioan Cuceu, directorul Colegiului Național „Ioan Slavici”.

Călătoria a fost plină de evenimente. Au alergat în aeroport în Frankfurt ca să nu piardă avionul, unora li s-au mai pierdut și bagajele, dar norocul lor că s-au găsit... și, în sfârșit, au sosit în orașul Pärnu (Estonia). Acolo au legat prietenii cu liceeni din toată Europa, s-au distrat, au vizitat Estonia, în grupe internaționale au învățat să facă filme de animație, iar în seara prezentării filmelor, Colegiul nostru a prezentat un film comic intitulat „Choosing you”, film care le-a adus locul IV. Au mai petrecut încă 2 zile în capitala Letoniei, Riga, perioadă în care au descoperit lucruri noi, interesante, definitorii pentru specificul lor național.

Estonia, ca țară, se aseamănă foarte mult cu România. Oamenii sunt prietenoși și au dat dovadă de ospitalitate și de un bun spirit de organizare, programul fiind foarte reușit. Localitatea-gazdă, Pärnu, situată lângă plajă, este un orașel turistic cu străzi înguste, pavate și ordonate, cu mult spațiu verde.

A fost o experiență deosebită, care va rămâne, cu siguranță, întipărită în amintirea tuturor celor care au avut norocul să fie selectați în echipaj.

Oana Silaghi, X C

Pledoarie pentru cunoaștere

Cunoaștere - o reflectare în conștiință a realității existente, independent de subiectul cunoscător. Cunosând, se naște o pasiune, care te face să te informezi din ce în ce mai mult.

În zilele noastre, există oameni care doresc să-și lărgescă orizontul de cunoaștere, orizontul cultural și să se informeze. Vedem chipuri și lucruri ciudate, meleaguri îndepărtate, pe care, de altfel, cu greu le-am zămisli. Toate acestea sunt posibile, doar prin călătorie. Aceasta are un rol însemnat în viața omului, el reușind să afle mai multe despre lumea cunoscută dintr-un roman sau mass-media.

Oamenii au șansa să descopere zone noi, au posibilitatea de a le exploata, dacă într-adevăr doresc să se informeze, dar și să-și bucure ochiul.

Rar se mai fac astăzi călătorii asemenea de acum sute de ani în urmă. Există, însă, și persoane interesate, dornice de a cunoaște un alt univers.

Întrebarea care ne frământă este: „Câți oameni organizează călătorii pentru a cunoaște?”

După părerea mea, probabil că cei care vor să se informeze sunt mai puțini decât cei dornici de distracție. Însă te poți distra și poți cunoaște în același timp.

Călătoria reprezintă o cale a îmbogățiri și încercării. Îmbogățirea constă în tot ceea ce aflăm despre locuri explorate, despre cei din jurul nostru, despre ceea ce ne înconjoară, dar și în ceea ce descoperim în legătură cu persoana noastră și în ceea ce suntem cu adevărat.

Cunoști o zonă a unui alt continent. Cu cât știi mai multe locuri, cu atât descoperi mai multe „ciudățenii” în legătură cu aceea lume - „ciudățenii” pentru unii dintre noi-cu atât mai dorești să călătorești și să mai afli noutăți. Ast-

fel, se naște în fiecare dorința, dar și satisfacția. Pe această cale ai posibilitatea de a te confrunța cu un alt stil de viață, pe care nu-l cunoșteași, însă, faptul că ai ajuns pe picioarele tale și prin propriile tale forțe, te face să te simți împlinit.

Poți călători, de asemenea, și cu ochii minții, simulând astfel fantezia. Îți poți imagina diverse locuri, fiind și aceasta o modalitate de cunoaștere. Totuși, consider că, dacă mergi cu adevărat în acele locuri, te simți împlinit și poate chiar motivat.

Bineînțeles că descoperi mai multe detalii, amănunte despre persoana ta, despre limitele la care te poți supune și despre cât de bine te descurci sau nu.

Cunosând, ai șansa de a dialoga cu persoane informate, instruite, motivate, pentru a dezbate diverse teme. Omul dorește, în viața sa, să descopere virtuțile și, de asemenea, să folosească ceea ce cunoaște în propriul avantaj.

Cartea...sau nu... mai bine filmul

Cu toate că majoritatea dintre noi refuză să creadă, cartea, literatura în general, nu mai reprezintă același interes ca înaintea exploziei mass-media.

Sigur că motivele de genul „nu am timp”, „o să aștept filmul”, „cartea este prea groasă, deci plictisitoare” nu-și au rostul, cu toate că sunt folosite frecvent drept scuză. Adevărul e că imaginația copilului nu mai este stimulată de isprăvile lui Prîslea sau de poveștile cu zmei sau zâne, ci de „Predator”, „Terminator” sau mai nou de „Harry Potter” sau „Pokemon”. Astfel Prîslea ar putea deveni un eventual „Superman” sau „Omul-Păianjen”, iar Făt-Frumos un „Harry Potter” sau „Frodo Baggins”. De ce să se chinuie să-și imagineze „bietul copil” lupta dintre bine și rău, dintre eroul izbăvitor și balaurul cu șapte capete, când poate să stea liniștit în fotoliu, în fața calculatorului sau a DVD-ului și să privească ce-i place? De ce să-și mai bată capul cu vrăjitori care chinuiau prințese, când poate viziona liniștit trilogia „Stăpânul Inelelor”, o ecranizare de succes a scrierii omonime a lui J.R.R. Tolkien? Sau, în loc să citească înțeleptele și minunatele povestiri ale Șeherezadei din „O mie și una de nopți”, poate vedea un strălucit episod din „Seinfeld” sau „Prietenii tăi”...

Și atunci de ce să ne mire imposibilitatea copilului de a se exprima coerent și plăcut când e solicitat să vorbească?

După cum se poate observa, impactul televiziunii asupra tineretului este zguduitor, chiar șocant. Infuzia de filme nu numai slabe, ci și identice ca acțiune și subiect a determinat neglijarea aproape totală a cărților.

Cu toate că se spune că tineretul e înnebunit după provocări „extreme”, se pare că cea mai importantă dintre ele, provocarea oferită de o carte, ezită să o încerce. Speranțe mai sunt! Totul depinde însă de noi și de cei care

Cartea...viața sau...

Oare știe cineva totul, dar absolut totul? Nu, nu cred! Acest lucru ar însemna să fi citit toate cărțile apărute de-a lungul timpului.

Pretutindeni în jurul meu nu aud decât: „Nu mai citi cartea! Deseară la ora opt sprezece dă filmul „Moromeții” sau „Lasă cartea! Vezi că pe internet găsești rezumatul! sau „Vezi povestirea în orice carte de comentarii!”

Când ți se dau atâtea sfaturi „binevoitoare”, rezști în fața tentației? Poți spune NU când te gândești că mâine ai de pregătit o temă ce are o strânsă legătură cu cartea ce trebuie citită și când mintea ta strigă cu toată puterea DA? Sigur că Da, poți spune NU, dar cu prețul unei nopți albe... îți convine? Sigur că... Da, doar e spre binele tău, te va ajuta și la bacalaureat... - cam acestea sunt veșnicile motive pentru care rămâi treaz mai bine de jumătate de noapte, dar știi la fel de bine că nu funcționează întotdeauna. Bineînțeles că aceasta nu e un caz general valabil, mai sunt și excepții.

Cartea...cartea...cartea... - ce cuvânt frumos, dacă nu ar fi urmat de citește-o...citește-o...citește-o!

P.S. Mărturisesc faptul că cele scrise mai sus nu mă reprezintă doar pe mine, ci pe elevul secolului al XXI-lea, în general.

Rubrică realizată de Mihai Sulea, X-D

Schimbarea începe cu noi

De cele mai multe ori părerea cetățenilor privind schimbarea în comunitatea în care trăiesc se bazează pe gândul că ei nu pot fi cei care să influențeze administrația publică locală, iar schimbarea nu se poate face prin intervenția lor. Uneori ne simțim confortabil nefăcând nimic, dar de cele mai multe ori atunci când suntem cu adevărat nemulțumiți de lucrurile care se petrec în jurul nostru, ne dorim să putem face mai multe pentru a schimba ceva în societate.

Cetățenia activă înseamnă pentru mine implicare, conștientizarea nevoii de reformă, un stop la sintagma „Este bine așa”. Nu este bine, atunci când se poate mult mai bine. De asemenea, nu este suficient să ne dorim schimbare, trebuie să ne facem auziți, să renunțăm la ideea de resemnare și să nu ne mulțumim doar cu atât. Țara noastră are atât de multe de oferit, dar uneori mă întreb dacă chiar știm să punem resursele sale în valoare. Este adevărat că doar un cuvânt rostit nu poate aduce o schimbare consistentă atunci când nu este cine să-l asculte. Mă refer aici în special la noi, elevii, care suntem martorii tuturor micilor neplăceri care se ivesc zi de zi. Deși poate nu întotdeauna suntem luați în seamă, consider că avem și noi un cuvânt de rostit, dar care se dovedește de multe ori a fi un adevăr ce nu se poate strecura într-o lume surdă.

Tinerii trebuie să realizeze nevoia de schimbare și să se lase purtați de impuls... un impuls care deja există. Este dorința, dorința arzătoare care la fiecare neplăcere sau priveliște neplăcută din jurul nostru strigă: „Dar dacă ar fi altfel? Oare chiar nu pot să fac nimic?” Comunitatea sătmăreană are la bază o istorie care

merită păstrată, dar pe care de multe ori o uităm sau nu mai știm să o apreciem. Orașul nostru se bucură de oportunități numeroase și de oameni care ar dori să vadă în el o priveliște mai plăcută. Din nefericire, consider că acei oameni care pot reprezenta finalitatea schimbării sunt în minoritate, și însuși începutul schimbării este lăsat să cadă în gropi. Gropi care de altfel sunt prezente la începutul fiecărei zile, conducând la o diminuare a capacității de concentrare a cetățenilor la locurile de muncă, dar și în viața privată.

O altă problemă, aș putea spune chiar amenințare la sănătatea cetățenilor este poluarea cu care se confruntă aproape toate comunitățile, deși privind la orașul nostru, am constata o suprapopulare cu vehicule poluante. Ca măsură auxiliară pentru reducerea nivelului de gaze toxice din atmosferă, cred că ar fi benefică proiectarea și construirea unor piste de biciclete, având în vedere lipsa de poluare produsă de folosirea acestora. În condițiile în care pistele ar fi puse la dispoziția cetățenilor, sigur vor fi utilizate. Promovarea folosirii bicicletelor ca mijloc de transport prin intermediul mass-media, făcând referire la beneficiile asupra sănătății cetățenilor ar putea avea un efect de necontestat.

Sunt multe îmbunătățirile care s-ar putea aduce orașului nostru, dar pentru realizarea lor trebuie să existe o strânsă comunicare între cetățeni și instituțiile locale. Comunicarea presupune doi interlocutori, desfășurându-se pe un canal pașnic în care există comprehensiune și interes. Este dreptul nostru de a participa, de a ne exercita influența și de a contribui la dezvoltarea societății.

Matei Sabrina, X-C

Responsabilitate

În viața de zi cu zi întâlnesc oameni la fiecare pas. Grăbiți... Parcă prea grăbiți să vadă ce se întâmplă în jurul lor: indolența celorlalți semeni.

Meditând mai mult asupra acestui aspect al vieții, am început să înțeleg faptul că asumarea de către indivizi a unei atitudini de căutare, definire și abordare a diferitelor probleme cu care se confruntă comunitatea din care fac parte, reprezintă pentru mine apropierea de sintagma „cetățenia activă”.

Un lucru îmbucurător al societății actuale este acela că numărul celor implicați în problemele comunității este în creștere. Majoritatea dintre aceștia sunt tineri care, prin inițiativă, inovație, creativitate și implicare activă fac în așa fel încât lucrurile să se desfășoare mai bine într-o comunitate. Faptul de a fi implicat în astfel de acțiuni, conferă o mai bună înțelegere asupra celorlalți, o socializare ușoară cu cei din jur, iar rezultatul este câștigul ambelor părți: al omului implicat, pe de o parte și al societății, pe de altă parte.

Trecând de la generalități la concret, am încercat să identific câteva caracteristici ale societății sătmărene. De exemplu, comunitatea noastră dispune de un număr relativ mare de tineri implicați în diverse activități și proiecte și acest lucru se întâmplă prin bunăvoința numeroaselor instituții de stat și ONG-uri care au înțeles faptul că numai o forță comună poate să reușească într-un demers ce privește o întreagă comunitate. Oportunitățile pe care le au acești tineri sunt numeroase, în fiecare domeniu de activitate existând acțiuni diferite la care pot participa cei cu adevărat interesați. Activitățile de voluntariat sunt din ce în ce mai numeroase, mai bine organizate și mai eficiente, iar tinerii își manifestă din ce în ce mai mult dorința și deschiderea către implicarea în astfel de inițiative.

Proiectele de colaborare cu alte țări, cu alte comunități, cum ar fi schimburile de experiență

dintre diferite instituții de învățământ sunt tot mai des întâlnite. Scopul acestora este cu preponderență unul educativ, dar, în acest context, individul poate realiza o comparație între două comunități, între două culturi diferite, lucru care îl ajută să evalueze mai ușor comunitatea în care trăiește și poate chiar să aplice anumite modele pozitive întâlnite în exterior.

Dar nu pot să nu remarc și existența unor obstacole sau aspecte pe care nu se pune accent din partea celor care ar trebui să se implice direct... precum lipsa unor centre de formare, în vederea realizării unor proiecte cât mai profesionale, implicare redusă în proiecte de rezolvare a problemelor mediului înconjurător, cum ar fi împădurirea unui teren, colectarea selectivă a deșeurilor, numărul mic al spațiilor de joacă destinate copiilor, mediatizarea scăzută a meritelor unor cetățeni activi, pentru a fi luați ca model de către ceilalți indivizi etc.

O deschidere către nevoile cetățenilor, către inovațiile tinerilor, ar fi soluția ideală pentru a îmbunătăți legătura dintre cetățean și administrația locală. Realizarea unor întâlniri între edilii orașului și elevi, pentru a discuta pe marginea diferitelor probleme ale comunității, ar putea fi o soluție pentru a îmbunătăți această relație. Seriozitatea, profesionalismul, comunicarea sunt printre cele mai importante atuuri pentru rezolvarea problemelor comunității.

Consider că dorința de a învăța o serie de lucruri referitoare la modul în care ar fi bine să acționeze un „cetățean activ” în comunitatea sa, mă va ajuta să contribui personal la mobilizarea celor din jurul meu și implicit la dezvoltarea comunității, indiferent dacă această comunitate este școala în care învăț, strada pe care locuiesc sau orașul în care trăiesc.

Foldes Ionuț, XI-D

Orașul meu

Orașul Satu Mare este un oraș relativ mic, cu un număr nu foarte mare de locuitori, cu locuri frumoase de vizitat și vegheat parcă din veșnicie de râul Someș, râu care își întinde eternitatea prin mijlocul orașului, fiind și un simbol pentru sătmăreni.

Viața orașului Satu Mare este una liniștită, cu puține evenimente ieșite din comun, soarele luminând pe aceste locuri, la fiecare răsărit, aceiași oameni prietenoși și parcă fără nici o grija.

Comunitatea tinerilor din Satu Mare nu excelează în nici o privință față de alte orașe, majoritatea tinerilor își văd de preocupările lor și nu încearcă să se implice în nici o acțiune ce ar putea ajuta orașul și implicit pe ei. Este un lucru cu care, cel puțin eu, nu mă mândresc și care mă duce la gânduri sumbre cu privire la viitorul acestui oraș, un oraș care ar trebui să-și găsească bazele și încrederea în generațiile viitoare, generații care uneori dezamăgesc prin dezinteresul și lipsa de dragoste pentru locurile natale. Deși s-ar zice că e numai vina lor, nu întotdeauna este așa deoarece cei mai mulți sunt foarte pesimiști în ceea ce privește un viitor în aceste locuri, pesimism care este, după părerea mea, bine întemeiat, deoarece tinerilor din România, în general, li se oferă mult prea puțin în comparație cu ceea ce li se cere. În plus România devine tot mai săracă în privința centrelor culturale de orice fel și odată cu ea și orașul Satu Mare. Apelând la cele afirmate anterior îmi dau seama că mai apare o întrebare, și anume, cât de bine se descurcă autoritățile locale în ceea ce privește activitatea culturală a orașului și a tinerilor. Eu cred că pentru a avea o construcție solidă, fundația trebuie să fie cât mai bună cu putința, pentru a putea construi o comunitate cu oameni admirabili, trebuie să crezi bazele unei educații solide care să-i ajute în tot ceea ce va urma în viață. Însă din păcate aceste lucruri încep să se piardă tot mai mult în

România și totodată și în Satu Mare, oraș în care evenimentele culturale încep să fie tot mai rare, iar cele care sunt, sunt prea puțin apreciate ba, uneori date la o parte în favoarea unor lucruri care pentru mine nu înseamnă nimic. Reflectând puțin asupra situației îmi dau seama însă că mai există speranță, și aceasta speranță este în noi, populația tână a orașului, singurii care mai putem schimba ceva. Este ușor să spunem că "nu are rost" sau că "ceilalți nu fac, eu de ce să fac?", însă dacă toți am gândi așa atunci nu ar mai rămâne nimeni să schimbe ceva. Dacă toți am alege calea ușoară și am pleca în alte țări, în iluzia unui trai mai bun, ce se va alege cu cei de acasă, cu cei rămași? Totul s-ar duce de râpă și când ne-am da seama că nicăieri nu este mai bine ca acasă și am vrea să ne întoarcem, am vedea că nu mai avem unde.

Buftea Ioan Narcis, XB

Ce înseamnă să fii civilizată ?

Într-o lume civilizată, totul se rezumă la educație, la acei șapte ani de acasă în care ai învățat cum să te porți, în care le spuneai păpușilor ce este bine să facă și datorită mimicii lor mereu sincere și zâmbitoare credeai că te-au înțeles ... acei șapte ani în care ai avut primul idol, muza ta în comportament... perioada în care părinții te pedepseau dacă ai greșit, mereu din aceleași motive: nu ai fost ascultător, ai făcut prostii, nu te-ai purtat cuviincios... și tu, neînțelegând unde ai greșit, ai rostit un: „Te rog, iartă-mă!”, nu întotdeauna spus din inimă, convins că fapta ta a fost data uitării, și ai plecat înapoi la joacă, pentru ca în următoarea zi ca o iei de la capăt.

Și când ai mai crescut, rosteai mereu din obișnuință „Iartă-mă!” fără a băga de seama cât de mult l-ai supărat pe cel de lângă tine, și apoi, nerealizând de ce el nu ți-a acceptat scuza, cu niște ochi nevinovați îl întrebai de ce nu a făcut-o... ca și când ar fi fost obligat să te ierte, să dea crezare acelor cuvinte goale, spuse fără pic de căldură și sinceritate. Apoi, în cele din urmă, el ceda și „te ierta”.

Mereu ai trăit cu impresia că fapta ta este dată uitării atât de ușor... dar... ești mare deja, un om cu responsabilități care începe să înțeleagă ce se întâmplă în jurul său, cunoscând oamenii parșivi, îngâmfăți, care nu știu să ierte, care nu și-ar călca pe mândrie să ierte... Și tu, care ești de-abia ieșit din carapacea copilăriei, nu știi cum să procedezi și vulnerabil fiind te lași influențat de acei „oameni răi”. Astfel, încetul cu încetul, se naște o lume cu sentimente reci, ostile, formată din persoane prea orgolioase și prea egoiste pentru a mai putea găsi poteca sincerității, abătându-se de la ea cu mult timp în urmă.

Fiecare comunitate este caracterizată și prin astfel de exemplare fără nici o speranță de viitor; dar ce s-ar întâmpla dacă tu, tânăr fiind,

te-ai comporta așa cum ai învățat atunci, demult, acasă? Dacă ai ierta, ai dori să te exprimi într-un mod civilizată, ai dori să schimbi această comunitate? Deși pare imposibil nu este chiar atât de greu! Cu o rază de altruism, puțină voință, multă corectitudine, o picătură de sinceritate în ochii tăi și cu o inimă mereu deschisă și zâmbitoare, totul este realizabil. Dacă noi, tinerii, nu ne implicăm în comunitatea locală, cine să se implice? Trebuie să fim inovatori și dornici de schimbări folositoare pentru ca viitorul să ne surâdă, trebuie să fim interesați de soarta noastră pentru că lumea în care trăim nu este chiar atât de bună și spiritul de echipă nu mai există. Vă întrebați de ce? Pentru că toți se gândesc la propriul viitor, propriul destin și puțini sunt aceia interesați ca tuturor să ne fie bine... De ce nu am putea fi noi, tinerii, acea echipă salvatoare? Așa vom face un bine, nu doar nouă și comunității contemporane, ci și celor care ne vor urma...

Mă atrage în mod special acest proiect deoarece eu deja am realizat cum este lumea și de ce are nevoie comunitatea pentru a deveni cu mult mai bună: are nevoie de tineri, cum sunt și eu, cum ești și tu...

Iris Morar, X-B

Implicare

A fi cetățean activ înseamnă implicarea cetățenilor în activitățile comunității pentru rezolvarea și îmbunătățirea problemelor acestora. Fiecare cetățean poate participa la aceste activități, își poate aduce contribuția la dezvoltarea și înfrumusețarea societății, fiindcă este foarte ușor să stai degeaba, fără să faci nimic.

Aportul tinerilor la transformarea comunității în care locuiesc este foarte important, deoarece ei vin cu tot felul de idei noi, au o altă perspectivă asupra lumii în care trăiesc, ei sunt cei care pe viitor vor prelua conducerea și tot ei sunt cei care vor beneficia de ideile pe care le pun în practică. Mulți tineri nu au curajul să se implice activ în cadrul comunității fiindcă unii nu au încredere în forțele proprii, iar alții nu au curajul să-și exprime părerea, deoarece cred că spusele lor vor fi luate în derâdere. Însă de multe ori tinerii au idei foarte bune și utile pentru toată comunitatea. Această parte a tinerilor (cei inhibați) ar trebui să lase rușinea la o parte, să aibă curaj să-și exprime toate nemulțumirile sau ideile, fiindcă în acest fel comunitatea va cunoaște o dezvoltare prosperă, fiindcă tinerii sunt viitorul și pentru ei trebuie creat un mediu cât mai adecvat. Prin participarea tinerilor la diferite proiecte, ei vor putea interacționa cu diferite categorii sociale din cadrul comunității, de la care vor putea învăța foarte multe lucruri utile pe viitor, ceea ce, după părerea mea, ar fi o mare oportunitate, pentru că nu oricine are posibilitatea de a colabora cu persoane importante din comunitate.

Un obstacol pentru tineri ar fi acela că nu vor mai avea la fel de mult timp liber, dar eu cred că este mult mai util și plăcut să îți petreci timpul găsind idei noi pentru îmbunătățirea, în-

frumusețarea comunității în care locuiești, să îți placă ceea ce vezi când ieși pe stradă.

Este demn de apreciat faptul că se organizează astfel de activități fiindcă prin acestea manifestă preocupare pentru cetățeni și confortul lor.

Pentru ca între cetățeni și instituțiile locale să se realizeze o legătură cât mai apropiată, ar trebui ca instituțiile locale și, desigur, cei care lucrează la aceste instituții să se țină de cuvânt, să facă tot ceea ce este cu putință în ajutorarea cetățenilor, să nu facă o mulțime de promisiuni pe care și ei sunt conștienți că nu le vor realiza niciodată. Acest fapt duce la o comunicare deficitară între cetățeni și instituțiile locale. O bună comunicare se bazează în primul rând pe încredere, corectitudine, sinceritate și respect, fiindcă dacă acestea lipsesc, cu siguranță legătura dintre cetățeni și instituții nu va fi una pozitivă.

Pinte Oana, IX-C

Colegiul Național „Ioan Slavici” Satu Mare se remarcă din nou la nivel național

În acest an Olimpiada Națională de Pedagogie-Psihologie s-a desfășurat în perioada 14-17 aprilie 2009 în Sighetu Marmăției la Liceul „Regele Ferdinand”.

De la Colegiul Național „Ioan Slavici” Satu Mare, profilul pedagogic, au participat 8 elevi: Pașca Bianca, Bokenyi Petra, Râpa Sorina, Scurtu Ioana, Borca Romina, Ciurdaș Andreea, Kiss Melinda și Ștrango Anamaria, care s-au întors acasă cu 10 premii și mențiuni. Și de data aceasta județul Satu Mare, prin pregătirea excelentă a elevilor de la profilul pedagogic, din colegiul nostru a reușit să ocupe, cu echipa, locul II pe țară și următoarele premii și mențiuni individuale: Pașca Bianca din clasa a IX-a, Premiul II și Premiu Special al Universității „Babeș Bolyai” Cluj Napoca, la disciplina „Introducere în pedagogie”, profesor Antonela Porumbăcean; Kiss

Melinda, clasa a XII-a , Premiul II și Premiu Special al Universității „Babeș Bolyai” Cluj Napoca, la disciplina „Psihopedagogie Specială”, profesor Iulia Pop; Bokenyi Petra, clasa a IX-a , Premiul III și Premiu Special al Universității „Babeș Bolyai” Cluj Napoca, la disciplina „Introducere în pedagogie”, profesor Antonela Porumbăcean; Scurtu Ioana, clasa a XI-a, Mențiune și Premiu Special pentru rigurozitate științifică, la disciplina „Psihopedagogie Specială”, profesor Antonela Porumbăcean; Ștrango Anamaria, clasa a XII-a, Mențiune, la disciplina „Psihopedagogie Specială”, profesor Iulia Pop; Râpa Sorina, clasa a IX-a , Mențiuni, la disciplina „Introducere în pedagogie”, profesor Antonela Porumbăcean. Pentru rezultatele deosebite merită toate laudele, atât elevii, cât și doamnele profesoare, care le-au îndrumat. Sperăm că și în viitor vom reuși să ne menținem la cote maxime și vom realiza cel puțin aceeași performanță.

Melinda Kiss, XII-F

Pasiunea pentru sport

Pasionat fiind de sport, am optat pentru judo, sport pe care îl practic de la vârsta de 7 ani la Clubul Sportiv UNIO Satu Mare.

Antrenorul nostru, Terely Mihaly, pune multă pasiune în munca sa cu sportivii, atât cei mici cât și cei mai mari. El ne învață că judo este nu doar un sport, ci și un mod de viață. La 7 ani eram foarte timid și sensibil atât fizic cât și afectiv, iar acum pot să spun că am mai multă încredere în propriile-mi forțe.

Judoul este un sport greu, dar și frumos. Pentru a avea rezultate trebuie să lucrezi mult și trebuie să faci și sacrificii. De când practic acest sport au fost momente când aș fi vrut să renunț măcar pentru scurt timp, dar pentru a face performanță nu este timp de distracție. În cei 9 ani de judo am adunat peste 45 de medalii și cupe la competiții naționale și internaționale. Prin acest sport am ajuns să văd multe țări străine unde am participat la competiții, cum ar fi : Olanda, Germania, Austria, Ungaria, Polonia, Italia, Croația și Cehia. În fiecare țară mi-am făcut și mulți prieteni.

Cele mai importante medalii le-am cucerit la campionatele naționale, începând cu locul II pe echipe la copii în anul 2005, locul III în 2007 la U-15 (under 15 years), iar anul acesta am devenit campion național la U-17. Sunt mândru de această medalie și abia acum

îmi dau seama că a meritat tot efortul și toate sacrificiile pe care le-am făcut. Abia acum începe drumul meu de sportiv și sper să fie un drum frumos și cu multe satisfacții.

Fondatorul acestui sport, JIGORO KANO, a transmis sportivilor săi 10 principii. Unul dintre ele îmi este mereu în minte oriunde m-aș afla: „ Voi lupta cinstit și corect și nu mă voi lăuda. Nu-mi voi da aere de vedetă și nu voi căuta să ies în evidență.”

Cristian Șereș, IX-C

Monumente miraculoase

Nenumărate structuri au fost ridicate de arhitecți și constructori umani din vremea când strămoșii noștri îndepărtați au proptit două crengi una de alta ca să-și facă un adăpost și dintre ele au supraviețuit câteva mii. Unele nu sunt simple aglomerări de piatră, ci structuri și locuri pătrunse de mister sau semnificație. Deseori, aceste construcții au fost lăcașuri de închinăciune.

Întotdeauna au fost construite cu o profundă implicare spirituală sau emoțională, în care geniul celui care le-a conceput și al meșteșugarilor s-a aliat în mod fericit cu un loc de o frumusețe naturală specială.

Uneori, combinația dintre structură și locație depășește granițele unei anumite religii. Altarele din Ierusalim și din Sfânta Sofia din Istanbul au aparținut succesiv unor grupuri cu credințe diferite; dar toate au recunoscut aura de sfințenie și mister ce părea să fi pătruns în fibra acestor lăcașuri ale lui Dumnezeu. Chiar și turistul grăbit, îmboldit mai mult de curiozitate decât de fervoare religioasă, rămâne deseori încrămențit într-o tăcere reverențioasă, în locurile în care se îmbină frumusețea naturală cu măiestria și devoțiunea omului, cum este templul lui Apollo de la Delphi din Grecia. Uneori, puterea unei legende străvechi conferă importanță unui loc, cum este Cnossos din Creta; altele, ca Taj Mahal, creat de un împărat îndurerat de moartea soției lui, ne copleșesc cu emoțiile ce par să trăiască în formele și tăcerea lor.

Lumi acvatică

Apa stârnește imaginația omului ca nici un alt element al naturii. Toate formele de viață se trag din ea și, fără ea, viața ar înceta. Creștinii sunt botezați în apă, iar hindușii sunt redați, printr-un ritual, apei, după ce mor. Înțelepții mulți religii meditează lângă lacuri, cascade și

râuri și puțini dintre noi rămân insensibili la grandioasele undiri și fluxuri ale oceanelor. Orice civilizație umană este legată în mod inextricabil de apă și de aceea suntem fascinați de ea, în toate formele sale. Este rareori neclintită, iar noi îi asociem mișcările și ritmurile cu viața noastră și perisibilitatea ei. Marile fluvii ale lumii au intrat în legendă și domină existența celor care trăiau pe malurile lor. Timp de milenii, inundațiile anuale ale Nilului au îmbogățit terenurile agricole din bazinul său cu mătul care reface în mod constant fertilitatea solului, iar Gangele rămâne esența vieții religioase hinduse. Mișcarea violentă a apei ne face să înțelegem neînsemnătatea noastră.

Zgomotoasele cascade Niagara și Iguanicu ne tulbură cu bubuitul lor asurzitor și cu masivul volum de apă; ele constituie o forță care se vede, se aude, la o scară care înspăimântă imaginația umană. Într-un mod diferit, suntem de asemenea copleșiți de gheizerele fierbinți ale Islandei, de stâncile transformate în aisberguri din Pragul de gheață ale lacului Baikal din Siberia, care are o vechime de 25 de milioane și conține o cincime din apa dulce a planetei.

Dileme și simboluri

Când primii noștri strămoși și-au făcut cu pigment conturul mâinilor pe pereții peșterilor, ei făceau primele declarații de identitate personală. Mult mai târziu, urmașii lor au început să-și lase amprenta chiar pe peisaj, sporind uneori scara mediului lor înconjurător cu movile sculptate și imense siluete incizante. Mesajul era acum mai complicat, exprimând relația dintre ființele umane și zeii sau duhurile care, credeai ei, locuiau acolo.

Forța primitivă a acestor expresii timpurii ale supranaturalului ne fascinează. Unele, cum sunt Liniile Nazca din Peru și efigiile de pe movilele de pământ din America de Nord, sunt

de două ori misterioase, pentru că multe sunt imagini de animale care se disting doar din văzduh.

Astăzi, unii cercetători cred că aranjamentele de piatră neolitice de la Stonehenge din Anglia și de la Carnac din Franța sunt observatoare astronomice, reprezentând înflorirea primei științe umane. Astronomii preistorici puteau prezice cu mare exactitate schimbarea anotimpurilor și ciclurile mai lungi asociate cu soarele și luna. Dornici să se asigure că lungii ierni îi va urma o primăvară rodnică, agricultorii multor culturi au făcut din labirinturi și dansuri de labirint ritualuri simbolice, pe care le-a preluat în cele din urmă creștinismul, și un ritual de fertilitate a devenit un substitut al unui pelerinaj din Țara Sfântă.

Arta îmbălsămării

Egiptenii credeau că pentru a se bucura de viața de după moarte, corpurile lor trebuiau păstrate intacte și de aceea au creat arta mumificării. Cuvântul mumie provine din arabul *mumya*, "bitum", deoarece se considera că trupurile conservate, înnegrite cu timpul, fuseseră îmbibate cu smoală.

Procesul de îmbălsămare începea cu o incizie în abdomen, prin care erau scoase intestinele, ficatul și stomacul. Creierul era extras printr-o tăiere făcută la baza craniului. Organele erau păstrate separat și conservate în borcane lângă corp (ulterior erau reintroduse în corp). Pentru extragerea lichidelor corporale, cadavrul era împachetat în sodă cristalinizată, o sare naturală dintr-un lac secat din delta Nilului, cu o concentrație mare de bicarbonat de sodiu. Se credea că acesta era motivul pentru care după șase până la opt săptămâni corpul era uscat și stabil. În fine, cadavrul era înfășurat în mai multe straturi de bandaje de pânză, după care era așezat într-un sicriu și pus în mormânt.

Populația Masai

La sfârșitul secolului XIX, adunarea vitelor în turme i-a făcut pe Masai, războinici seminomazi din Kenya și Tanzania, cunoscuți printre ceilalți conducători de turme din Africa și Europa. Și totuși, conform tradiției Masai, turmele de vite sunt doar un mijloc justificabil pentru atingerea unui scop, deoarece vitele au fost puse pe Pământ la scurt timp după Masai, care le-au primit de la Creator. Războinicii Masai cred că ei își iau înapoi ceea ce le aparține de drept.

Masaii își aduc turmele la păscut pe câmpiile cu iarbă de la poalele muntelui Kilimanjaro de circa 300 de ani-se crede că au migrat spre sud prin Valea Riftului African, din regiunea Nilului de Sus. Tribul este format din mai multe populații înrudite, dar adevărații Masai, dependenți de turmele de vite, oi și capre, îi disprețuiesc pe cei care s-au stabilit într-un loc preferând să cultive pământul.

Dieta de bază a masailor este alcătuită din lapte de vacă (deși beau și lapte de capră). Animalele pot fi tăiate și mâncate la sărbători, majoritatea marcând avansarea unui grup de bărbați într-o categorie socială superioară, iar în alte perioade, vitele sunt considerate prea prețioase pentru a fi mâncate. Vacile sunt date prin tradiție și ca zestre. După căsătorie, bărbatul îi permite uneori soției sale să-i păzească vacile, dar ele rămân în posesia lui. Copiilor li se încredințează îngrijirea animalelor mai mici.

Masaii trăiesc într-o manyatta, alcătuită din câteva colibe cu cadru de lemn, acoperite cu lut și bălegar și înconjurate cu un gard de scaieți. Animalele stau în țarcuri înconjurate cu un gard de scaieți, în aceeași incintă. La fiecare trei, patru ani, când pășunile și îngrăditurile nu mai pot fi folosite, tribul pleacă în altă parte.

Tărâmuri legendare

Când viața de zi cu zi ne dezamăgește, noi, oamenii, visăm - și multe vise au fost transformate în legende despre ținuturi de vis, veșnic inabordabile. În toate culturile, ținuturile mitologice sunt deseori descrise ca fiind scufundate sub valuri. Povestea Potopului din Vechiul Testament are ecouri până dincolo de Orientul Mijlociu; filozoful grec Platon a fost primul care a descris continentul-insulă Atlantida, distrus de zeul mării Poseidon. Asemenea mituri și povești despre insule scufundate își au originea în amintiri populare despre erupții vulcanice, cutremure și valuri de flux, despre care se știe că au distrus câteva culturi insulare. Distrugerea Therei (Santorini de azi) de către o explozie vulcanică a avut un efect catastrofal asupra ținuturilor din jurul Mării Egee, mai ales asupra Cretei, centrul culturii minoice.

Legende legate de regele Arthur, cu povești pe jumătate păgâne, pe jumătate creștine, despre un rege războinic, au determinat apariția unor locuri asociate cu el. Unii consideră că Glastonbury ar fi insula Avalon, locul de odihnă a lui Arthur; alții identifică fortul din secolul V al castelului Cadburz din Somerset cu curtea lui Arthur din Camelot. În timp ce unii tânjesc după cavaleri în armuri scilpitoare, alții râvnesc aur. Conchistadorii spanioli au încercat în zadar să găsească El Dorado, împărăția legendară a unui rege îmbrăcat în pulbere de aur, apoi dus cu barca pe un lac, în care el a aruncat aurul, ca o ofrandă adusa zeului soarelui.

Povestea regelui Arthur

Regele Arthur a fost prima dată menționat într-un poem de velș din secolul X, dar a fost popularizat de Geoffrey of Monmouth în secolul XII. Diverse elemente au fost adăugate legendei - dragostea de curte de către Chrétien de Troyes, Sfântul Pocal de către Robert de Boron - dar Sir Thomas Malory a fost cel care a adunat

toate elementele într-o poveste.

Arthur a lui Malory aparține tradiției eroice, luptând cu orice preț pentru a-și dobândi regatul. Crescut de vrăjitorul Merlin, el se dovedește în tinerețe adevăratul moștenitor al tronului, scoțând dintr-o piatră spada Excalibur, faptă pe care n-a putut s-o săvârșească nimeni altcineva. După ce și-a asigurat regatul, a primit spada în dar de la Doamna Lacului. S-a căsătorit apoi cu Lady Guinevere, primind ca parte a zestrei ei Masa Rotundă, și și-a stabilit reședința la Camelot.

Cavalerii au fost supuși unor încercări de vitejie, culminând cu căutarea Sfântului Pocal. Dar prăbușirea lui Arthur a fost în cele din urmă provocată de dragostea pentru Guinevere a celui mai important cavaler, Sir Lancelot. Armonia n-a mai putut fi menținută și nepotul regelui, Mordred, a încercat să ia puterea. Arthur și Mordred s-au luptat la Camlan, unde amândoi au pierit - și odată cu ei și regatul Camelot.

Rubrică redactată de Mihai Sulea, X-D

Scufița Roșie – Analiză

Date: Scufița Roșie este fetiță cuminte.

Analiza: Din start ne dăm seama că este vorba despre o minoră de care copiii, în răutatea lor, și-au bătut joc cu această poreclă, probabil din cauza unei căciulițe roșii croșetate de mămica ei, pe care fetița o poartă des din cauza unei sensibilități fizice la frig în regiunea craniului. Așadar avem de-a face cu o bolnavă marginalizată și descurajată de societatea din jurul ei.

Date: Scufița merge zi de zi cu coșulețul cu mâncare la bunicuța care locuiește în pădure.

Analiza: Nici o bunică normală nu locuiește în pădure. Singura explicație este că această bunică a primit în urma retrocedărilor câteva hectare de teren împădurit. Este știut că țărani nu se gândesc mult ca să prade pădurea de lemne, mai ales înainte de venirea iernii. Așadar această bunică este o scorpie zgârcită care și-a făcut casa în pădure (oare nu tot din lemn tăiat fără aprobare de la Ocolul Silvic?) și stă acolo ca să-și păzească avutul. Teoria că este vorba de o babă ticăloasă se verifică prin faptul că în loc să plătească un serviciu de livrare la domiciliu a hranei, a silit-o pe nepoata ei (o ființă neajutorată și bolnavă) să facă zilnic naveta din oraș în pădure, fără să-i pese de pericolele la care o expune pe biata fată.

Date: Scufița Roșie se întâlnește cu lupul care o descoase în privința drumului ei.

Analiza: Intrăm deja într-o zonă a fanteziei bolnave. Unu la mână, că în România lupi mai sunt tare puțini, doi la mână, că se feresc de om, iar trei la mână, nu vorbesc și chiar de ar face-o, ar întreba de cel mai apropiat braconier sau cadavru bun de ronțăit. Singura explicație este că Scufița Roșie s-a uitat atât de mult la Animal Planet încât cunoaște obi-

ceiurile lupilor și le poate înțelege scheunăturile.

Date: Lupul o ia înaintea Scufiței care se oprește la cules de flori, își preface vocea, intră la bunică, și o înghite.

Analiza: Nu mai stăm să analizăm faptul că multe flori prin pădure nu mai sunt decât în lăminș. Dar trebuie spus că nu e frumos să înveți copiii că e bine ca atunci când ai o treabă de făcut, să te oprești la cules flori fără să știi dacă nu-s cumva specii protejate și în consecință, pe cale de dispariție.

Lupul, în schimb, pare un personaj menit să fie bătaia de joc a creatorilor de basme. Dacă citim și "Cei 3 purceluși" sau "Capra cu 3 iezi" observăm un model bine definit. Lupul este un individ mânat de dorința perpetuă de a năvăli în casele oamenilor. Folosește toate tertipurile: imită voci și dacă nu-i iese, vădit frustrat, face casa praf.

Concluzie: Lupul este comis-voiajorul actual. Bunica mușcă momeala și-i dă drumul. Iată cum este prezentată imaginea unei persoane în vârstă: o senilă care nu știe să facă deosebirea între un urlet de lup și glasul propriei nepoate. Cu această imagine vor rămâne copiii noștri.

Date: Lupul se îmbracă cu hainele bunicii, se așează în pat unde îl găsește Scufița Roșie. O ademenește prin vorbe șirete să se apropie și o înghite și pe ea.

Analiza: Asta întrece orice rușine. Să-l dea pe lup drept travestit, ei asta încă nu am mai auzit. Ce fel de minte bolnavă poate spune copiilor asemenea porcării? Iar dialogul purtat cu Scufița e plin de aluzii sexuale: toate la lup sunt mari, urechile, labele, dinții, și mai ce?! Iar el răspunde invariabil cu minciuni menite să o aducă pe Scufiță în pat lângă el. De aici deducem: corupere de minori și perversiuni sexuale!

Date: Apare vânătorul care împușcă lupul și le eliberează pe Scufița Roșie și pe bunică.

Analiza: Ce căuta vânătorul în casa bunicii? Doar dacă n-a venit cu gând ascuns. Apoi ce căuta la vânătoare de lupi pe proprietate privată? Din două una: sau e un braconier nenorocit, sau e un ștab mare de la București care plătește sume imense doar pentru satisfacerea nevoilor sale sadice. În oricare dintre variante, ar trebui să fie înfierat de creatorul basmului și nicidecum glorificat pentru fapta sa măreață.

Finalul poveștii este sinistru: lupul zbătându-se în ghearele morții (și ne mai întrebăm de ce

avem copii dereglați din toate punctele de vedere) "eliberează" cele două femei. Adică avem oroarea să asistăm la apariția a două făpturi parțial digerate care se pare că nu au murit ci cu nonșalanță își reiau firul vieții.

Asemenea închipuiri a unei minți bolnave se servesc zilnic copiilor între 2 și 7 ani. Nici nu mai vorbesc despre marea oroare a literaturii universale: "Albă ca Zăpada" - auzi Albă și ea trăiește în pădure cu 7 bărbați.

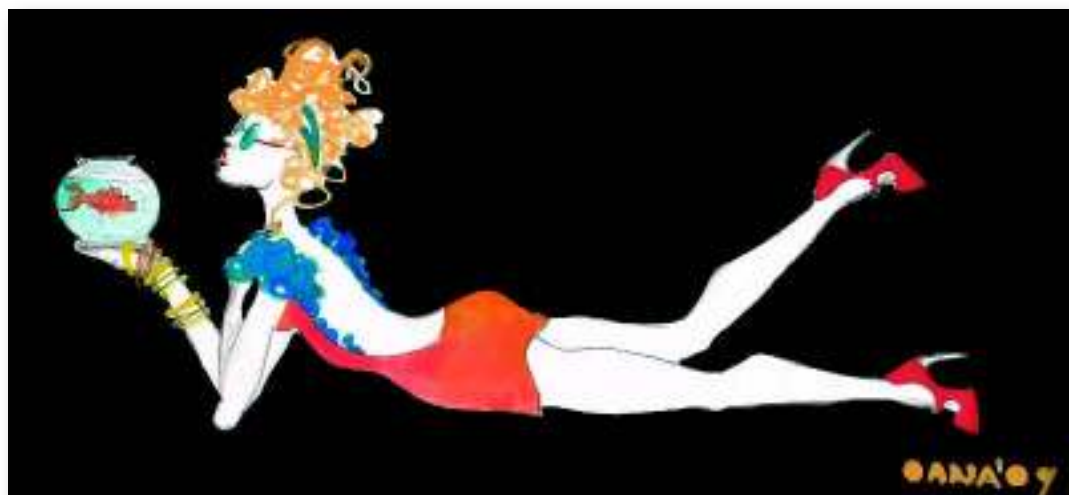
Rubrică realizată de Sergiu Bărbuș, X-C

DEX 2009 :

PRUDENT = pastă de dinți cu extras de prune;
 MONOLOG = olog de un picior;
 BIOLOG = olog de ambele picioare;
 SEXOLOG = olog de 6 picioare (de ex. miriapod sexolog);
 AȚĂȚAT = fără sâni;
 AMÂNAT = fără mâini;
 ÎNCHINARE = transport către China;
 ÎNVINUIRE = procesul de fermentare a mustului!
 ÎNFOCARE = transformare în focă;
 GHINIOANE = varianta moldovenească pentru ardelenescul „Bine, loane”;
 ÎMPRĂȘTIERE = rezultatul procesului prin care bețivii se fac praștie;
 BIZAR = zar dublu;
 MĂCEL = mac mic;
 MICROSCOP = scop mărunț;
 ÎNVIORAT = Prevăzut cu vioară;
 ABUZ = (Om) fără buze;
 APOI = apă mare;
 SOIOS = de soi;
 LEȘINA = pe unde merge "le tren";
 MERITORIU = teritoriul ocupat de livada de meri;
 RATEU = pateu din carne de rață;
 SCARABEU = cetățean ce locuiește la bloc, la scara a doua;
 TRACTOR = actor cu mult trac;
 TUTUN = a-a-armă de-de-de a-a-artilerie;
 ȚURȚUR = Sunetul soneriei, iarna;
 BATALION = fratele mai mic al plutonierului Batal Gheorghe.

Rubrică realizată de Sergiu Bărbuș, X-C

...teze

Cu toate că tezele elevilor din acest semestru au fost la înălțime, totuși la corectare, domnii profesori au descoperit tot felul de enunțuri ciudate și fără sens.

“În acest han obișnuit era o cetate mare cu ziduri mari și înalte de ici până colo și de colo până aici...”

“...lăutarii îi serveau pe drumeți cu carne friptă, iar Ancuța le cânta cu vin nou în ulcioare...”

“La acest han veneau oameni din toate categoriile sociale, dar și oameni normali, ca de exemplu, orbul sărac...”- Referiri la “Hanu Ancuței” de Mihail Sadoveanu

“Din dube, mucigai și din mălai / Făcut-am tot felul de ...putregai”. Este vorba de estetica urâtului la Arghezi, dar probabil v-ați dat seama, nu?

“...să facă poezia mai frumoasă și mai arogantă... Vitoria Lipan- femeie astru”

“...viața merge înainte și totul trebuie rostogolit în rostul lor...”

“Vitoria stătea odată pe prismă și se gândea la soțul ei, plecat la Putna Dornei”

“Vitoria ia pușca și nu știe de ce o ia...”

“La praznic a invitat pe alți doi ciobani pe care a ucis soțul ei...”-Referiri la romanul “Baltagul” de M. Sadoveanu”

“Alexandru Lăpușneanul decapitează pe Moțoc și capul se dă la boieri...”

“Capul lui Moțoc sugerează cererea publicului de a-l omorî...”

“Poporul a strigat capul lui Moțoc...”

“Răzbunarea împotriva vrednicului Moțoc...”

“...în opera studiată ne este prezentată scena unei invitații la ceai făcute de către Vodă a patruzeci și șapte de boieri. O dată aflați la masă servind ceaiul, boierii sunt închiși în acea încăpere și li se vor tăia capetele...”

“Moțoc înfricoșat simte că-i zboară părul de pe

capul lui de frică că și el va avea așa o soartă...”

“Capul lui Moțoc vrem, sunt cuvintele boierilor care au cerut capul lui Moțoc când n-au avut de mâncare...”-Referiri la nuvela “Alexandru Lăpușneanul” de C. Negruzzi.

...frânturi de dialog...non sensuri

“Domnul arbitru a prezentat foarte ambiguu tema...îi zburau mâinile pe lângă corp...”

“...degradarea mediului este funcție naturală a timpului, pământul îmbătrânește, din cauza aceasta se degradează...deci viața noastră pe pământ depinde de un pumn de flori...”

“...chiar dacă nu avem bani putem trăi, de exemplu...România...”

“România are 26% păduri, dar nu-i ajunge...în curând, pentru că se taie pădurea nu va mai avea aer, deci nu va mai exista niciodată...”

“...nevoile vitale ale omului, mâncarea și băutura- ca la orice animal-...”

“...dacă omul n-ar fi mers și n-ar fi vânat ursul, noi n-am fi evoluat...”

“Nevoia vitală a omului este oxigenul...degeaba are o vilă cu trei etaje...”

“...am deosebita onoare să vizionez acest meci de debate”

“Oamenii care au murit în unele dezastre ecologice, chiar nu mai pot fi înviați, deci chiar nu mai pot. Cu toți banii din lume, care provin din mediu, nu mai pot fi înviați. Deci, nu știu, dar nu mai există acei oameni.”

Rubrică redactată de Mihaela Filimon, X-D